

วรรณกรรม และ การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนพยาบาล ตามการรับรู้ของตนเอง โดยมีประชากร เป็นนักศึกษาพยาบาลของสถานศึกษาพยาบาลสังกัด กระทรวงกลาโหม และ กระทรวงสาธารณสุข เฉพาะที่อยู่ในต่างจังหวัด ผู้วิจัยได้ศึกษา และรวบรวมสิ่งที่เป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย สรุปได้ 3 ประการคือ

1. พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และ พฤติกรรมก้าวร้าว ของบุคคลธรรมดาทั่ว ๆ ไป
2. พฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และ พฤติกรรมก้าวร้าว ของพยาบาล
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบ
4. การวิจัยทั้งภายใน และต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว
ของบุคคลธรรมดาทั่ว ๆ ไป

ชาร์อน แอนโทนี โบเวอร์ กอร์ดอน เอช โบเวอร์ (Sharon Antony Bower, Godon H. Bower) กล่าวว่า มนุษย์ที่กำเนิดมาในโลกนี้ มีความเท่าเทียมกันในเรื่องความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติต่อผู้อื่นในต่างต่าง ๆ ไม่ว่าบุคคลจะมีสิทธิพิเศษมากเพียงใดก็ตาม แต่ในทางความต้องการ และเป้าหมายของแต่ละบุคคล มีลักษณะเท่าเทียมกัน บุคคลผู้ที่มีความคิดเห็นว่าผู้อื่น มีสิทธิ์เท่าเทียมกันกับตนในการกระทำต่าง ๆ จะต้องเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก ในการแสดงออกเท่านั้น และทั้งสองท่านยังได้กล่าวถึงพฤติกรรมกล้าแสดงออก ในการแสดงออกไว้ว่า พฤติกรรมนี้มีหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบที่บุคคลแสดงออกมาแล้วแต่เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดของตนอย่างตรงไปตรงมา สามารถเลือกได้ว่าเขากว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะพูดเพื่อรักษาสิทธิของเขาไว้ หรือแสดงความไม่เห็นด้วย เมื่อเขาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำเช่นนั้นไปอย่างเหมาะสม นอกจากนี้บุคคล

ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ยังเป็นผู้ที่สามารถสร้างคุณค่า และความเชื่อมั่นใน
 ใจแก่ตนเอง เพราะเป็นผู้ที่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของตนตามแผนการที่ได้วางไว้ รวมทั้ง
 ทั้งสามารถทำให้ผู้อื่นเปลี่ยนพฤติกรรมที่ผิดทำนองคลองธรรมที่มีอยู่เสียด้วย¹

บุคคลส่วนมากยังเข้าใจว่า พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก เป็นพฤติ
 กรรมที่ก้าวร้าว ซึ่งความจริงแล้วพฤติกรรมทั้งสองรูปแบบ มีลักษณะตรงกันข้าม โรเบิร์ต
 บอลตัน (Robert Bolton) ได้หาวิธีที่จะอธิบายใหม่ประโยชน์และง่ายที่สุดเพื่อ
 ให้บุคคลอื่น ๆ ได้เข้าใจถึงลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก โดยการจัด
 ลำดับพฤติกรรมตามความต่อเนื่อง (Continuum) ระหว่างพฤติกรรมทั้งหมด
 3 รูปแบบคือ พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Submissive Behavior) พฤติกรรม
 กล้าแสดงในการแสดงออก (Assertive Behavior) และพฤติกรรมก้าวร้าว
 (Aggressive Behavior) แล้วอธิบายความการจัดลำดับต่อเนื่อง ดังภาพ

พฤติกรรมไม่กล้า แสดงออก	พฤติกรรมกล้าแสดง	พฤติกรรม ก้าวร้าว
----------------------------	------------------	----------------------

รูปที่ 2.1 ลำดับความต่อเนื่องของพฤติกรรม ทั้งสามรูปแบบ

เหตุที่ต้องนำพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าวมากล่าวถึงด้วย
 เพราะจะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ได้อย่างชัดเจน
 ยิ่งขึ้น และโรเบิร์ต บอลตัน ได้อธิบายถึงพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบตามลำดับดังต่อไปนี้

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Submissive Behavior)

เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ขาดความเคารพในสิทธิ และความต้องการของ

¹ Sharon Anthony Bower, Gordon H. Bower, Asserting Yourself: A Practice Guide for Positive Change, (London: Addison - Wesley Publishing Company., 1976), pp.4,6.

ตนเอง ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จะไม่แสดงความรู้สึก ความต้องการ ความปรารถนา และสิ่งซึ่งน่าสนใจอย่างแท้จริงออกมา มักจะปล่อยให้ผู้อื่นวางตำแหน่งความต้องการของตนอยู่เสมอ ๆ บุคคลประเภทนี้ยากนักที่จะพบกับความต้องการที่แท้จริงของตนเอง นอกจากนี้ โรเบิร์ต บอลตัน ยังกล่าวอีกว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก บางกลุ่มสามารถแสดงออกถึงความต้องการที่มีอยู่ได้เช่นกัน แต่จะต้องกล่าวคำขอโทษ และมีกรีธาที่แสดงถึงความไม่มั่นใจในตนเอง โดยเพิ่มข้อความที่ปฏิเสธความต้องการที่แท้จริงของเขาพร้อมด้วยเสมอ ๆ เช่น "...แต่ฉันไม่ใช่เรื่องสำคัญมากจริง ๆ สำหรับฉันนะ" หรือ "...แต่จงทำในสิ่งที่คุณต้องการเถิดนะคะ" ซึ่งสำหรับผู้พูดไม่ถือว่า เป็นเรื่องร้ายแรง แต่ในคำของการใช้ภาษาท่าทาง ถือว่า เป็นการพุกช่วยความฉงนใจ นอกจากการพุกช่วยความฉงนใจแล้ว การพุกเสียงเบาเกินไป ไหลตก และขาดการประสานสายตากับคู่สนทนา ฯลฯ ซึ่งเป็นลักษณะการแสดงออกทางภาษาท่าทางของผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่อาจจะตัดการแสดงออกซึ่งความต้องการที่แท้จริงของบุคคล หรืออาจตัดการป้องกันอาณาเขตส่วนบุคคล ของผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกก็ได้

ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก บางคนมีนิสัยยินยอมให้ผู้อื่นเอาเปรียบบุคคลประเภทนี้มักจะเสนอตัวในการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเพิ่มสัมพันธภาพกับผู้อื่น ดังนั้นจึงเป็นการเชื่อถือใคร่อย่างเน่นนอนว่า ผู้อื่นจะละเมิดสิทธิและ ละเลยต่อความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขาไปเสมอ ๆ

ด้านการติดต่อสื่อสารนั้น ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มักเป็นไปในรูปแบบที่ว่า "ฉันไม่สำคัญ คุณเอาเปรียบฉันได้ ฉันจะอดทนกับเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะคุณ" ความต้องการของฉันไม่สำคัญ แต่ความต้องการของคุณสำคัญกว่า ความรู้สึกและความคิดเห็นของฉันไม่มีค่า หรือมีผลต่อสถานการณ์ใด ๆ แต่ความรู้สึกและความคิดเห็นของคุณมีค่า และมีความสำคัญ ฉันไม่มีสิทธิ์ แต่ฉันและคุณมี อกภัยให้กับการอยู่ดีของฉันด้วยนะคะ"

ดังกล่าวดูแล้วว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก เป็นผู้ที่ขาดความเคารพในตนเอง แต่พฤติกรรมของบุคคลประเภทนี้ ยังแสดงให้เห็นว่า พวกเขาขาดความเคารพผู้อื่นอีกด้วย ซึ่งเป็นการยากที่จะเผชิญหน้า และส่งเสริมบุคคลประเภทนี้ให้เป็นผู้ที่มีความ

ติดชอบร่วกับผู้อื่น¹

พรรณราย หรือพะประภา กล่าวว่า พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษ คือ Non-Assertive Behavior หรืออาจใช้ Passive Behavior หรือ Submissive Behavior ก็ได้ และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนี้ เป็นลักษณะของบุคคลที่ไม่กล้าแสดงออกเลย ผู้ที่มีพฤติกรรมประเภทนี้ก็จะเริ่มต้นด้วยการพูดด้วยการขออนุญาตเสียก่อน ถึงแม้จะพูดถึงเรื่องเล็กน้อยก็ตาม เป็นวิธีที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ซึ่งติดตามมา เพราะมีความรู้สึกที่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งอาจจะไม่ต้องการเสียเวลาทวปัญหาที่ผู้พูดกล่าวถึง บุคคลที่มีพฤติกรรมตามอย่าง (Passive) จะแสดงพฤติกรรมประเภทเดียวกันนี้ซ้ำ ๆ กัน ถ้าจะเปรียบกับหยคน้ำเล็ก ๆ ที่หยดซ้ำลงบนก้อนหินเป็นเวลานาน ๆ ก็สามารถกัดกร่อนหินได้ฉับไค ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาปฏิบัติเช่นนั้น ก็จะค่อย ๆ พาเอาความมั่นใจ และความรู้สึกทางคานคิ ในเรื่องกักคิศรี ของตนเองให้ลดน้อยดอยลงไปตามลำดับ บุคคลประเภทนี้ก็จะไม่กล่าวโทษผู้อื่นมากกว่าที่จะกล่าวโทษตนเอง ต่อความทุกข์ของตน บุคคลประเภทนี้จะไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งทีกำลังเกิดขึ้น หรือต่อคุณภาพชีวิตของเขา เขาจะกลายเป็นผู้ยอมรับความทุกข์ ความขมขื่นในชีวิตอย่างเงียม ๆ ซึ่งเป็นความผิด และเป็นการไม่ยอมรับความจริงที่ว่า เขาเองก็มีความรับผิดชอบเท่า ๆ กับผู้อื่น

บุคคลที่ Passive จะมีวิธีการลงโทษผู้อื่นอย่างเงียม ๆ เช่นภรรยาที่ Passive อาจเงียมใจ โดยปล่อยให้เขาใหม่อย่างไม่ได้ตั้งใจ หรือดืมโนนดืมนี้เวลาไปจ่ายตลาด คามีที่ Passive อาจเงียมใจทำเป็นว่าไม่สนใจอ่านหนังสือมากกว่าจะมานอนตามเวลาที่ควรเงียมนอน การลงโทษทีทำกันบอย ๆ สำหรับให้ผู้อื่นเงียมหน้าใจก็คือ การทำตัวห่างเหินไปจากอีกฝ่ายหนึ่ง ทำหน้าเงียมตึง หรือรองหมรองไค การทำหน้าเงียม และการรองไค เป็นวิธีการควบคุมของผูั Passive ชอบใช้ในการเรียกรอง

¹ Robert Bolton, People Skills; How to Assert Yourself, Listen to Others and Resolve Conflict, (New Jersey: Prentice - Hall, Inc., Engwood Cliffs., 1979), pp. 123 - 124.

ความเห็นใจ และลงโทษในความผิดของผู้อื่น แต่พฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งบางทีอาจเรียกว่า "Passive Aggression" หรือ "In Direct Aggression" เป็นสัญญาณของ ความไม่เหมาะสม (Inadequacy) และเป็นความก้าวร้าวของผู้ที่รู้สึกวาตนเองทำอะไรไม่ได้¹

สำหรับผลของพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ต่อผู้ที่เป็นเจ้าของพฤติกรรมนั้น โรเบิร์ต บอดตัน (Robert Bonton) ได้กล่าวไว้ทั้งที่เป็นผลในทางบวก และด้านลบที่เกิดขึ้นกับผู้ที่มีพฤติกรรมประเภทนี้ โดยสรุปได้ดังนี้

ผลทางด้านบวก ของพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มีดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก สามารถช่วยในการหลีกเลี่ยง เลื่อน (เวลา) หรืออย่างน้อยก็เป็นการซ่อน ความขัดแย้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ากลัว สำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

2. ช่วยให้ผู้คนที่มีความวิตกกังวลสูง รู้สึก สุขสบาย และมั่นคงในชีวิต เพราะบุคคลส่วนมากได้รับการฝึกให้เป็นผู้ที่ไม่กล้าแสดงออก จากบิดา มารดา โรงเรียน และตัวแทนของสังคมต่าง ๆ ผู้ที่ฝ่าฝืนการปฏิบัติที่ได้รับการศึกษา จะเกิดความเครียดขึ้นได้

3. การเป็นบุคคลไม่กล้าแสดงออก จะนำมาซึ่งความยอมรับจากผู้อื่น เพราะผู้ที่ไม่กล้าแสดงออก ในสายตาของผู้อื่น นั้นเป็นเรื่องที่น่าชื่นชม ผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกมัก จะได้รับการยกย่องว่า เป็นบุคคลที่ไม่ยึดถือตนเองเป็นหลัก เป็นนักกีฬาที่ดี และเป็นผู้รวางในกิจกรรมต่าง ๆ ไถ่กาย ฯลฯ

4. บุคคลที่มีความวิตกกังวลสูง จะมีความที่รับผิดชอบน้อยกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ผู้ที่กระทำตามกันอื่นมัก จะไม่ถูกตำหนิมาก เท่ากับผู้ที่เป็นผู้นำ เมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้น ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดง

¹พรพราย ทรัพย์ะประภา, การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

แสดงออก มักจะพูดว่า "สำหรับฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี คุณเลือกเถอะค่ะ"

5. บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ไม่ต้องพึ่งตนเอง เพราะมีผู้อื่นดูแลคุ้มครอง ดังนั้น ผู้ที่ต้องการให้อื่นช่วยเหลือ และโอบอุ้มเขาไว้ในโลกนี้ ซึ่งบางทีดูเหมือนมันกว้างใหญ่ไพศาลเกินไป ที่พวกเขาจะอยู่ได้โดยลำพัง พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกจะช่วยให้ช่วยได้มาก เพราะเจ้าของพฤติกรรมดังกล่าวดูเหมือนว่า เป็นผู้ไร้ความสามารถช่วยตนเองไม่ได้ ต้องอาศัยผู้อื่นดูแล และคุ้มครองตลอดไป

6. พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก สามารถควบคุมผู้อื่นได้ ฟรีทซ์ เพอร์นส์ (Fritz Perls) ที่ให้เห็นว่า เมื่อผู้ใดเอาเปรียบ (Top dog) หมายถึงผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และผู้ที่ถูกเอาเปรียบ (Under dog) ซึ่งหมายถึง ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ทอคู่กัน บุคคลประเภทหลังจะเป็นผู้ชนะเสมอ เพราะว่ามีบุคลิกที่ใช้วิธีการเงี้ยว หรือร้องไห้แบบเด็ก ๆ หรือตีโพยตีพาย เหมือนได้รับทุกขุทรมานอย่างหนัก มักจะมีอิทธิพล หรือพลังมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ฟรีทซ์ เพอร์นส์ อาจถึงขอความที่เราได้ยินทักทายผู้คนที่ว่า "ผมทนได้กับทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้น น้ำตาของผู้หญิง"

จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนั้นนำมาซึ่งผลบวกให้แก่ผู้ที่ เป็นเจ้าของหลายประการ เช่น สามารถควบคุมผู้อื่นไว้ได้ สามารถหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้ง และความรับผิดชอบต่าง ๆ และในขณะเดียวกัน เนื่องจากความอ่อนแอของผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก เป็นผลให้บุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ได้รับความคุ้มครองจากผู้ที่เขาควบคุมไว้ด้วย และในที่สุด พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนี้ ยังนำมาซึ่งการยกย่องว่าไม่เป็นผู้ที่ยึดตัวตนเป็นหลักให้แก่บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกอีกด้วย จึงเป็นการยากลำบากมากที่บุคคลจะสลัดพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนี้ทิ้งไป

ส่วนผลทางคาบอิม ของพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนั้น โรเบอर्ट บอดตัน ได้กล่าวถึงไว้ มีดังนี้

1. บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จะเป็นบุคคลที่มีชีวิตความเป็นอยู่ เหมือนคนที่ไม่มีชีวิตจิตใจ

เพราะบุคคลประเภทนี้ จะไม่เรียกร้องในสิ่งที่ต้องการ ปล่อยให้ผู้อื่นเลือกทุกสิ่งทุกอย่างให้ ชีวิตจะมีความสุขสนุกสนาน และจะประสบความสำเร็จตามจุดหมายหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับผู้อื่น และมักจะเป็นผู้ที่ใช้เวลาไปในทางสูญเปล่า โดยทำตามความปรารถนา และคำสั่งของผู้อื่น

2. บุคคลที่มีพฤติกรรม ไม่กล้าแสดงออก มักจะประสบกับความไม่พึงพอใจ และไม่มีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ตามที่ตั้งความหวังไว้

ทั้งนี้เพราะ คุณค่าต่าง ๆ ของสัมพันธภาพนั้นขึ้นอยู่กับความจริงใจของบุคคลทั้งสองฝ่าย แต่ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (โดยเฉพาะผู้หญิง) มักจะลงโทษตนเอง และรวมตนเองไว้กับสภาพที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมที่ว่า "ผู้หญิงเป็นสิ่งที่น่าห่วง สำหรับเพศตรงข้าม" เป็นเหตุให้ผู้หญิง รักตนเอง แต่รักผู้อื่นใคน้อยมาก ดังนั้นถึงแม้ว่าผู้หญิงจะรู้จักกับบุคคลมากมายก็ตาม แต่ก็ขาดสัมพันธภาพที่ลึกซึ้ง และถนนที่จะให้กับผู้ชายซัก ตลอดมา เพราะ

ความรัก (Affection) ของผู้อื่นที่มีต่อผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จะเป็นไปอย่างเย็นชา (เสียมืด) นักจิตวิทยาภาควิชาว่า เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก กับผู้ร่วมสนทนาบ่อย ๆ นั้น จะเป็นเหตุให้คู่สนทนา รู้สึกผิดที่ตนเป็นเหตุให้ผู้อื่นมีพฤติกรรมดังกล่าวเงิบเฉยไป (ซึ่งปกติก็เป็นนิสัยของพวกเขาอยู่แล้ว) นอกจากนี้ยังทำให้คู่สนทนา เกิดความรู้สึกหงั เวทนา ขุ่นเคืองใจ และในที่สุด ก็เกิดความรู้สึก สะอิดสะเอียน ขยะแขยงต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ขึ้นมาอีกด้วย และ

ความรัก (Affection) ของบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ที่มีต่อผู้อื่น มักมีแนวโน้มที่จะค่อย ๆ ลดลงตลอดเวลา เนื่องจากบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จะระบายความโศกของเขา ไปยังผู้ที่เขารักมากโดยอัตโนมัติ นอกจากนี้บุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ยังเป็นผู้ที่เสียสละ และในขณะเดียวกันก็ปฏิบัติในสิ่งที่ไม่เคารพในศักดิ์ศรีของผู้อื่นอีกด้วย ดังที่ ยอร์จ เบิร์นฮาร์ด ชอว์ (Gorge Bernard Shaw) กล่าวโดยสรุปได้ ว่า "ถ้าบุคคล เริ่มต้นโดยการเสียสละ ความเป็นตัวของตัวเอง ให้แก่บุคคลที่เขารัก บุคคลนั้นจะพบกับจุดจบ คือ ความเกลียดที่มีต่อบุคคลที่เขารักและเสียสละให้"

3. ผลลบของพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกก็คือ ทำให้บุคคลที่มีพฤติกรรมนี้ไม่ผู้
ที่ไร้ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนเอง

ซึ่งผลข้อนี้นั้นเหมือนจะขัดแย้งกับข้อความที่ว่า บุคคลส่วนมากมักเลือกเป็นผู้ที่มี
พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก เพื่อรับอารมณ์ของพวกเขา แต่ความจริงนั้นเป็นเพราะผู้ที่ไม่
กล้าแสดงออก ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไว้ได้ จึงต้องแสดงออกมาในรูปแบบอื่น ๆ
โดยเป็นไปตามเหตุผลดังต่อไปนี้

เนื่องจากอารมณ์ที่ถูกกดเก็บนั้นเป็นเหตุให้ สัมพันธภาพของบุคคลลดลง
ได้ และโดยเฉพาะอารมณ์โกรธจะสามารถเก็บกดความรัก ความอาทร แนวโยที่มีต่อกัน
และกันลงได้ หรืออาจจะระเบิดออกในวันใดวันหนึ่ง แต่บุคคลประเภทนี้ก็พยายามเก็บความ
รู้สึกโกรธที่แท้จริงไว้ และระบายความโกรธออกมาทางอ้อม เช่น กระทำตัวเหมือนเป็น
ผู้ช่วยเหลือ หรือยินยอมในผู้อื่น แต่ในจิตใจสำคัญของพวกเขา จะหมกมุ่นอยู่กับการจับผิด
ผู้อื่น และพยายามที่จะทำลายความดีของผู้อื่นอย่างเงียบ ๆ อาจไม่พูดคุย หรือหลีกเลี่ยง
หรือตัดสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น โดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่รู้สึกรู้สียง ซึ่งวิธีที่แสดงออกมาก็คงกล่าวเป็น
การแสดงออกถึงอารมณ์ที่ซ่อนเร้น เบียดบังใจ และมุ่งมาด ปรารถนาร้ายในทางที่จะ
ทำลายผู้อื่น การที่บุคคลต้องเสแสร้ง กระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความรู้สึกที่แท้จริงของ
ตนเองนั้น จะยิ่งเป็นการเพิ่มปัญหาระหว่างบุคคลมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้น และยากที่จะหาทางแก้
ปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างบุคคลทั้งสองฝ่ายได้

ถ้าการเก็บกดอารมณ์ยังคงมีอยู่ จะเป็นผลร้ายต่อร่างกาย และจิตใจ
ของบุคคลประเภทนี้ได้ ก็อาจเกิดอาการทางร่างกาย เช่น ปวดศีรษะข้างเดียว หอบ
เป็นโรคผิวหนัง เป็นแผลในกระเพาะอาหาร และลำไส้ ขอดักเสบ เนื้อเยื่อลำเรื้อรัง และ
ความดันโลหิตสูง จากการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็ง คือผู้ที่มิได้เสียเก็บกดความโกรธ
ความเกลียด และความอิจฉาริษยาไว้ในใจ ส่วนปัญหาทางจิตใจนั้น พบว่า ผู้ที่ไม่กล้าแสดง
ออก จะเป็นผู้ที่เห็นคุณค่าของตนเองต่ำ มีความวิตกกังวลสูง ซึมเศร้า และยังมีถึงความกต
ของตนเองไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การยับยั้ง ความกต ของตนเองไว้ จะก่อให้เกิด
อาการย้ำคิดย้ำทำ หวาดระแวง ไร้อรรถภาพทางเพศ หรือมีพฤติกรรมที่เย็นชา และเม
กระทั่งคิดฆ่าตัวตาย ถ้าบุคคลมีอาการทางจิตดังกล่าวมากขึ้น ก็อาจจะเจ็บป่วยด้วยโรคจิต
โรคประสาท หรือถึงแก่ความตายได้

สำหรับบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ยังคงมีความกึ่งที่ว่า การไม่กล้าแสดงออก เป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาก็ตาม แต่การที่บุคคลยังมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นเท่าไร การคิดคอสื่อสาร และสุขภาพทั้งร่างกาย และจิตใจของเขาก็จะยิ่งเลวลงมากขึ้นเท่านั้น¹

พฤติกรรมกล้าแสดง (Assertive Behavior)

โรเบิร์ต บอลตัน (Robert Bolton) อธิบายถึงพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกไว้ดังนี้

บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก คือผู้ที่ใช้วิธีการคิดคอสื่อสารที่มีจุดประสงค์แน่นอน ซึ่งสามารถจะรักษาไว้ซึ่งความเคารพในตนเอง เป็นผลให้มีความสุขและความพึงพอใจในความต้องการของตนเอง พร้อมทั้งสามารถป้องกันรักษาสีทธิ และอาณาเขตส่วนบุคคล (Personal Space) ของคนไว้ได้ด้วยคามยุติธรรม ไม่หมิ่นชู้ผู้อื่น ความเหมาะสมในการแสดงออกที่แท้จริงนั้นคือ วิธีการดำเนินชีวิตอยู่ในโลกด้วยคามยึดมั่นในศักดิ์ศรี และคุณค่าส่วนบุคคลไว้ ในขณะที่เดียวกันก็ยึดมั่นและรักษาไว้ซึ่งคุณค่าของผู้อื่นด้วย

บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก จะเป็นผู้ที่ยืนขึ้นต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเอง และแสดงถึงความต้องการ ค่านิยม ความวิตกกังวล สิ่งที่สนใจ และความกิตต่าง ๆ ของตนเองออกมาอย่างเปิดเผย และเหมาะสม บุคคลประเภทนี้สามารถพบกับความต้องการในต่าง ๆ ของตนเอง โดยไม่ต้องไปละเมิดความต้องการ หรือรุกรานอาณาเขตส่วนบุคคลของผู้อื่นเลย

ดังนั้นจึงมีผู้กล่าวว่า การกระทำของบุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกนั้น ถือว่าเป็นการกระทำที่ "เกินความเหมาะสมในการแสดงออกไปอย่างมาก" แต่กาพฤติกรรมกล้าแสดง คือ การกระทำที่ได้พิจารณาถึงสิทธิของเรา และของผู้อื่น ตลอด

¹Robert Bolton, People Skills How to Assert Yourself, Listen to Others and Resolve Conflict, pp. 129-131.

ชนเหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น พฤติกรรมหรือการกระทำดังกล่าว จะไม่เป็นการกระทำที่เกินความเหมาะสมในการแสดงออก¹ ไปได้อย่างแน่นอน¹

พรรณราย ทรัพย์ประภา อธิบายถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม (Assertive Behavior) ไว้ว่า เป็นลักษณะที่กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม มุ่งในเรื่อง ประนี ประนอม เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุผลไปในทางที่ทั้งสองฝ่ายประพฤตินในลักษณะที่มีพลังทางสังคมเท่าเทียมกัน วัตถุประสงค์ของการพูดออกมา อย่างถูกต้องเหมาะสมนั้น เป็น การแก้ปัญหา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แต่การพูดแสดงความเหมาะสมนั้นไม่ใช่เพียงแต่ การแสดงความรู้สึกออกมา หรือกล่าวถึงกฎเกณฑ์อะไรต่าง ๆ ได้อีกฝ่ายหนึ่งรัง แล้ว ก็เดินจากไปเท่านั้น โดยทั่วไปแล้ว ในการแก้ปัญหาท่านต้องกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งทีมากกว่าการพูดลับหลัง หรือการบอกความรู้สึกเท่านั้น แต่จะต้องทิวความกระจำจชที่ข้อดีที่ท่านต้องการ ไม่ได้รับการแสดงออกที่ถูกตองเหมาะสมด้วย ท่านจะต้องเข้าใจในความรู้สึกของท่าน ท่านจะต้องตัดสินใจว่าต้องการอะไร และใช้ทักษะในการพูดบางชนิดเพื่อ การประนีประนอมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามที่ท่านต้องการ โดยมีการแสดงออกอันเหมาะสม และสามารถแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ของท่านออกมาได้ในลักษณะที่ให้ความพึงพอใจแก่ สังคม²

พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกนี้ มาร์โร เอช สมาบี้ และอาร์มัส แฮม มิเนน (Marlowe H. Smaby, Armas W. Tamminen) ได้แบ่ง พฤติกรรมกล้าแสดง ไว้ 3 ระดับ คือ

1. Minimally Assertive เป็นพฤติกรรมกล้าแสดงในระดับน้อยของบุคคล... ซึ่งจะสามารถสังเกตได้จาก คำพูด และการแสดงออก ว่าเป็นผู้มีลักษณะ

¹Ibid, p, 125.

²พรรณราย ทรัพย์ประภา, การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training), หน้า 11.

ที่ไม่ชอบทำตามผู้อื่นที่เกยเอาเปรียบ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่ผู้ก้าวร้าว บุคคลที่มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมกล้าแสดงในระดับนี้ มักจะรู้ตัวเองว่าเขารู้สึกอย่างไร และจะไร้อำพุกที่ว่า "อ้อ....ก็....แก็...." เพื่อไปตอบกับฝ่ายตรงข้าม

2. Confidently Assertive เป็นระดับพฤติกรรมกล้าแสดงของบุคคลที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ ซึ่งสามารถดึงเหตุไต่จาก นำเสียงที่หนักแน่นเชื่อมั่นในตนเอง โต้ตอบได้รวดเร็ว รู้จักที่จะใช้คำพูดที่ตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น โดยปราศจากกรเห็นบนแค้นฝ่ายตรงข้าม และจะพูดด้วยเหตุผล

3. Mutually Assertive เป็นระดับที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงของบุคคลที่สามารถฟัง และโต้ตอบฝ่ายตรงข้ามได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งรู้ว่าฝ่ายตรงข้าม มีความรู้สึกอย่างไร นอกจากนี้ยังสามารถเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้าม ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น โกรธโดยไม่มีเหตุผล หรือขาดความรับผิดชอบได้อีกด้วย"¹

ส่วน โรเบิร์ต บอลตัน (Robert Bolton) ได้กล่าวถึงผลของพฤติกรรมกล้าแสดงในการแสดงออก ทั้งคำขบถและคำขอ ที่มีต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงในการแสดงออก ทั้งใจกว้างและใจแคบ คือ ผลทางด้านบวกของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อบุคคลที่เป็นเจ้าของพฤติกรรมประเภทนี้ใดแก

1. บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง จะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่หวั่นวิตกตนเองมากกว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมที่กล้าแสดงในการแสดงออกนี้ เป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งมีความสำคัญมากในการสร้างความสำนึกในคุณค่าของตนเอง ซึ่งเป็นที่ยอมรับ และเชื่อถือในบรรดานักพฤติกรรมบำบัด เช่น เฮอเบิร์ต เฟนสเตอร์ไฮม์ (Herbert Fensterheim) อ้างว่า "การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง สามารถจัดระดับความเห็นคุณค่า และความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลได้"

¹Marlowe H. Smaby, and Armas W. Tamminon, "Counselor Can Be Assertive," The Personnel and Guidance Journal. 54 (April 1976): 423.

2. พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่พึงาม
ไต่อย่างสมบูรณ์ที่สุด

พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกช่วยให้บุคคลมีการกระทำในค่านบวก
(Positive) ทอดน้อม ไม่หมกมุ่นอยู่กับ จิตใจสำนึก ไม่วิตกกังวล เกี่ยวกับตนเองจน
เกินไป และไม่เป็นผู้ปกป้องตนเอง หรือควบคุมผู้อื่นเกินความจำเป็น ผู้ที่มีพฤติกรรมที่
กล้าแสดง สามารถเข้าใจ ไต่ยืน และรักผู้อื่นไต่โดยง่าย พฤติกรรมนี้ทำให้บุคคลมีความสุข
 สุขสบายใจ และเป็นเหตุให้ผู้อื่นไต่มีความสุขสบายตามไปด้วย สัมพันธภาพระหว่างผู้ที่มี
พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก จะเป็นสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นที่สุด เพราะเป็นสัมพันธ
ภาพระหว่างบุคคล ไต่ต่างก็สามารอธิบายถึงส่วนอีกของความปรารถนาอย่างแรงกล้า
 ความหวัง ความกลัว ความวิตกกังวล และความรู้สึกนึกคิดของตน ไต่กันและกันทราบด้วย
 ความไวใจ เชื่อถือซึ่งกันและกันไต่ซ้ำแล้วซ้ำอีก ความเปิดเผยชนิดนี้ คือพฤติกรรมกล้าแสดง
 นั้นเอง สำหรับ สัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นในไต่นี้หมายถึง "ความมากน้อยของความต้องการ
 ความพึงพอใจร่วมกัน" ในระหว่างสัมพันธภาพของบุคคลทั้งสอง และ ความต้องการ -
 ความพึงพอใจ ไต่นำไปสู่ความมีสุขภาพที่ไต่เช่นนี้ จะเกิดขึ้นไต่ระหว่างบุคคลที่มีพฤติกรรม
กล้าแสดง ในการแสดงออกเท่านั้น ไต่ว่ามีชีวิตแต่งงาน มิตรภาพ และสัมพันธภาพระหว่าง
 บิดา มารดา-บุตร ไต่ไต่ที่สุด ล้วนเป็นผลของการ ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการใช้พฤติกรรม กล้า
แสดงในการแสดงออก ไต่ด้วยกันทั้งสิ้น

3. พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก สามารถลดความกลัว และความ
วิตกกังวลของบุคคลไต่

จากการวิจัยพบว่า ผู้ที่เรียนรู้เพื่อจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง สามารถ
ลดความวิตกกังวล และความเครียดที่ไต่ประหลาดมาในแลละสถานการณ์ในไต่ที่ ไต่น้อยลงไต่
เพราะผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมาก ย่อมตระหนักไต่ว่า บวกเขาสามารถ
ป้องกันตนเอง และไต่มาซึ่งความต้องการทั้งหลาย บุคคลประเภทนี้จะสามารถกับผู้อื่นไต่โดย
ปราศจากความหวาดกลัวว่า ไต่ไต่จะถูกทำร้าย หรือถูกบังคับกับควบคุมจากผู้อื่น

4. ผลที่สำคัญที่สุด ไต่ไต่จากการมีผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก
ก็คือ การมีชีวิตอยู่ไต่ด้วยการพึ่งตนเอง

โอกาสที่บุคคลประเภทนี้จะได้ในสิ่งที่ต้องการจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อบุคคลประเภทนี้ได้แสดงให้เห็นผู้อื่นทราบในสิ่งที่เขาต้องการ และยืนยันติดต่อเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ์และความต้องการของเขา โรเบิร์ต บอลตัน (Robert Bolton) ยังได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก จากการศึกษา และจากประสบการณ์ของเขาเอง ว่า "ความต้องการของผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออกอย่างสม่ำเสมอจะเป็นที่น่าพึงพอใจมากกว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก หรือผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว แต่ก็มียางเวลาที่การแสดงออกซึ่งพฤติกรรม กล้าแสดง นั้น จะไม่ประสบความสำเร็จตามต้องการ แต่ส่วนมากแล้ว การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง มักจะเป็นวิธีที่เหมาะสม มีประสิทธิภาพ และสร้างสรรค์มากที่สุด ที่บุคคลใช้ในการป้องกันอาณาเขตส่วนบุคคลของตนเอง และช่วยให้บุคคลได้บรรลุถึงความต้องการทั้งหลายของเขาได้อย่างเต็มที่

ส่วนผลทางค่าลบของพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก ที่มีต่อผู้ที่เป็นเจ้าของพฤติกรรมประเภทนี้ก็คือ

ความเคียดแค้นและความเจ็บปวด ที่เนื่องมาจากความเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ และก้าวร้าวถึงสิทธิ์ของผู้อื่น ตลอดจน ความพยายามอย่างยิ่งในการคืนชน ของผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก ที่จะต้องอยู่ร่วมกับบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และบุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งมีจำนวนมาก และมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก ดังนั้น จึงพบว่า ในการทำงาน มีบ่อยครั้งที่บุคคลที่เสนอความคิดเห็นในทางสร้างสรรค์ ต้องถูกไล่ออก เพราะการเสนอความคิดเห็นนั้น ๆ ชีวิตของครอบครัวต้องประสบความยุ่งยาก สามี ภรรยา อาจคิดแยกทางกันในที่สุด และจากความจริงที่ว่า การเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง ของบุคคลนั้น นำมาซึ่งประสบการณ์ที่ปวดร้าวถึงแม้ในขณะที่อยู่ระหว่างกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ที่ดี และสนับสนุนกันก็ตาม ความเป็นตัวของตัวเองของบุคคลก็อาจนำไปสู่ความขัดแย้งได้ แต่ผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกยอมยินดีที่จะให้เกิดความขัดแย้งขึ้นโดยการ แสดงความไม่เห็นด้วยกับฝ่ายตรงข้าม เพราะตระหนักดีว่า ความขัดแย้งเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างสัมพันธภาพที่มั่นคง ใต้อย่างแน่นอน นอกจากนี้ เมื่อบุคคลกล้าแสดงถึงความอ่อนแอของคนออกมา แม้กระทั่งกับเพื่อน ๆ ที่ไว้วางใจกันก็ตาม บางครั้งก็ยังคงได้รับความเจ็บปวด จากการเปิดเผยถึงความอ่อนแอของ

เขาด้วย แต่ผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก ก็กล้าที่จะพูดถึงความอ่อนแอของเขา เพราะมีความกล้า ความอ่อนแอก็เป็นสิ่งหนึ่งที่พิสูจน์บุคคลอื่นว่าจะมีความจริงใจต่อผู้ท้อแอ้อหรือไม่ และถ้าเขาท้อแอ้อแล้ว บุคคลก็จะไม่มีประสบการณ์ที่สับสนของความรักรที่แท้จริง

อย่างไรก็ตาม ผลที่รุนแรง ที่จะเกิดจากการเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออกนั้น มีน้อยมาก แต่ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่มีทักษะในการแสดงออก ซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้น มีแนวโน้มที่จะ มีพัฒนาการในความสัมพันธ์กับผู้อื่นดีขึ้น และยังเป็นผู้ที่มีความมั่นคง และประสบความสำเร็จในการทำงาน แต่ถึงกระนั้น ก็อาจเกิดความเคียดแค้น ขึ้นกับผู้ที่มีการแสดงออกที่เหมาะสมอย่างที่สุดแล้วได้เช่นกัน¹

พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior)

พรรณราย ทรัพย์ะประภา อธิบายถึงพฤติกรรมก้าวร้าวไว้ว่า เป็นลักษณะที่มีความกล้าแสดงออก แต่เป็นไปในรูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว นำลายสิ่งของ หรือทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด หรือได้รับความเจ็บปวดด้วยกันทั้งสองฝ่าย ซึ่งเป็นผลร้ายทั้งทางร่างกาย และจิตใจของผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมาก²

ส่วนโรเบอท์ บอลตัน (Robert Bolton) อธิบายถึงพฤติกรรมก้าวร้าวไว้โดยละเอียดโดยเริ่มตั้งแต่อธิบายคำศัพท์ ดังต่อไปนี้

คำว่า Aggression มีความหมาย 2 ประการ ประการแรกถ้าพิจารณาจากรากศัพท์ภาษาละติน คือ "Aggredi" หมายความว่าก้าวไปข้างหน้า, การเข้าถึง หรือทาบตาม ประการสุดท้าย หมายความว่า การเข้าถึง (ทาบตาม หรือติดคอ)

¹ Robert Bolton, People's Skills: How to Assert Yourself, Listen to Others, and Resolve Conflict, pp. 135-137.

²พรรณราย ทรัพย์ะประภา, การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training). หน้า 10.

ผู้อื่นเพื่อแลกเปลี่ยน ความกตัญญู หรือให้คำแนะนำ แก่โรเบิร์ต บอลกับ ใช้อีกความหมายหนึ่งเป็นการส่วนตัวก็คือ "การเคลื่อนไหวปะทะ" หรือ "การเคลื่อนไหวด้วยความตั้งใจก่อให้เกิดความเจ็บปวด"

ดังนั้นบุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ตามการอธิบายและความกตัญญูของโรเบิร์ต บอลตัน จึงหมายถึง ผู้ที่แสดงอารมณ์ ความต้องการ และความกตัญญูของตนเองอย่างมากมา กับผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง มักจะเป็นฝ่ายชนะเมื่อถกเถียงกับผู้อื่น บางครั้งดูเหมือนว่าเขาจะเป็นผู้แบกรับเครื่องหมายของความแตกแยกเอาไว้ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นบุคคลประเภทนี้อาจจะพูดเสียงดัง ใช้อารมณ์ที่ดูถูกเหยียดหยามแสดงถึงความไม่เคารพ และไม่เชื่อใจผู้อื่นอย่างเปิดเผย บุคคลประเภทนี้อาจวิจารณ์เสียดสี กบฏใจที่ให้บริการไม่ดี ไกลอย่างถึงพริกถึงขิง อาจจะชุมนุมรวมงาน สมาชิกในครอบครัว และพยายามอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้สำคัญ ในการสนทนาแต่เพียงผู้เดียว

บุคคลประเภทนี้มีแนวโน้มที่จะใช้อำนาจเหนือผู้อื่น โดยมีใจความเองความกตัญญูว่า "นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการ สิ่งที่คุณต้องการนั้น มีความสำคัญน้อยมาก หรือไม่มีความสำคัญเลย"

อย่างไรก็ตามพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ ก็มีทั้งผลในการบวกและลบ ต่อผู้ที่มีพฤติกรรมประเภทนี้เช่นกัน ดังจะได้นำมาเสนอตามลำดับ

ผลทางค่านิยมของพฤติกรรมก้าวร้าวก็คือ

1. ความต้องการทางค่านิยม และเป้าหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะเป็นไปตามความปรารถนา ของพวกเขา อย่างมั่นคง

บุคคลที่ก้าวร้าว มักจะเรียนรู้ได้รวดเร็วเกี่ยวกับ การเสาะแสวงหา และรักษาไว้ซึ่งสิ่งที่พวกเขาต้องการได้อย่างปลอดภัย มั่นคง มักจะเป็นผู้มีกิจการงานใหญ่โต และเป็นผู้นำ

1 พรณราย ทรัพย์ประภา, การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training), หน้า 1

มันยิ่งมากกว่าผู้ที่ไม่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

2. เป็นผู้ที่มีความสามารถคุ้มครองตนเอง ซึ่งตรงกับทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ด ดาร์วิน (Charles Darwin's Theory of Evolution) ที่กล่าวไว้ว่าการต่อสู้อย่างทำลายล้าง เป็นสิ่งที่มีอยู่ทั่วไปในหมู่มสัตว์โลก และ "ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด ผู้ที่ว่องไวที่สุด และผู้ที่อดทนที่สุด จะเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่อการต่อสู้ในวันข้างหน้า"

ในระดับบุคคลทั่ว ๆ ไป จะเห็นว่าผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบ จนกระทั่งโรคร้ายต่าง ๆ มาพรากชีวิตของพวกเขาไปนั้น พบได้บ่อย ๆ ในหมู่ของผู้ชรา แต่ในระดับที่มีการแข่งขันกันระหว่างบริษัท หรือระหว่างบุคคล เพื่อตำแหน่งของความเป็นผู้นำในวงการอุตสาหกรรม รัฐบาล และแม้แต่องค์กรที่ไม่ได้หวังผลกำไร จากสังคม เช่นวัด ก็ปรากฏว่าผู้ที่ก้าวร้าวมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าผู้อื่น อย่างน้อยก็ในระยะเวลาดสั้น ๆ ซึ่งผู้ที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ ดูเหมือนว่ามีสังหาราศ์ และก็เกิดขึ้นมากกว่าผู้ที่ไม่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

3. มีความสามารถในการควบคุมชีวิตของตนเอง และผู้อื่น

บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ชอบการควบคุมอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสัมพันธภาพ หรือการใช้อำนาจอย่างเปิดเผยก็ตามบุคคลประเภทนี้จะต้องควบคุมผู้อื่นจะเป็นผู้ที่ใหญ่อันกระทำในสิ่งที่เป็นการยอมแพ้ ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นของผู้ที่ก้าวร้าวเสียทั้งหมด เพราะมีความสามารถในการวางรูปแบบของจุดหมายปลายทางของตนเองได้อย่างดี การควบคุมนี้ เป็นสมบัติล้ำค่าของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

ส่วนผลทางด้านลบของพฤติกรรมก้าวร้าว ที่มีต่อผู้ที่เป็นเจ้าของพฤติกรรมมากมาย เช่นก่อให้เกิดความกลัว การขู่ขู่ที่ก่อให้เกิดความก้าวร้าวแก่ฝ่ายตรงข้าม การควบคุมตนเอง เกิดความรู้สึกผิด เป็นการทำลายมนุษยสัมพันธ์ เป็นเหตุให้ขาดเพื่อเสียสุขภาพที่ไม่ดี และเป็นอันตรายต่อสังคม ซึ่งโรเบิร์ต บอดตัน ได้กล่าวถึงโทษละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความก้าวร้าวเป็นการเพิ่ม ความกลัว ให้แก่ตนเอง

บุคคลส่วนมากที่ประพฤตินไปใ้ทางก้าวร้าวนี้ ไม่ได้เป็นเพราะความเข้มแข็ง แต่เป็นเพราะพวกเขารู้สึกว่าตนเองอ่อนแอ จึงคิดว่าความก้าวร้าวของพวกเขา

นั้นทำให้ศัตรูท้อแท้ และเกิดความเกรงกลัวพวกเขามากยิ่งขึ้น ในขณะที่เกี่ยวกับ พฤติกรรม กาวรร่า ของเขา มีแนวโน้มที่จะสร้างศัตรูให้พวกเขาถวบ จึงเกิดความกลัวอีกว่าศัตรูจะไม่เกรงกลัวพวกเขา

2. ความก้าวร้าวก่อให้เกิดความขัดแย้ง และนำมาซึ่งความเสียหายให้แก่ตนเอง เพราะปฏิกิริยาของผู้อื่นที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น มักจะแสดงออกมาในรูปของการต่อต้าน ไปฟ้องร้องผู้อื่น ยั่วเยาะอย่างตั้งใจ พยายามเอาชนะ นิตยเหตุงาน (กรณีนายจ้างลูกจ้าง) โทกหกและปิดบังในที่สุดผลเสียก็มาตกอยู่ที่ ผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

3. ความก้าวร้าวเป็นเหตุให้บุคคลสูญเสียการควบคุมตนเอง ในกรณีนี้ ผู้ที่ควบคุมผู้อื่นในที่สุดก็จะกลับกลายเป็นว่า เขาถูกผู้อื่นควบคุม โดยเขาจะเสียการควบคุมตนเองไปในที่สุด ทั้งที่ทักฮามาแล้วว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Under dog) นั้นสามารถควบคุม ผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว (Top dog) ได้เสมอมา แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ควบคุมชีวิตของผู้อื่นนั้นจะเป็นการจำกัดประสิทธิภาพของ ผู้ที่คอยควบคุมผู้อื่นด้วย ในกรณีของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ จะตรงกับลักษณะที่กล่าวถึงควบคุมในสิ่งที่คุณกระทำ ฉันทองใจ เวลาและพลังงานอย่างมากในการให้คำแนะนำถึงตนเอง นี่คือนิสัยที่จะสร้างความเป็นผู้ควบคุมให้แก่มนุษย์ทุกคน และการควบคุมกันมาก ๆ จะทำให้ผู้ควบคุม กลายเป็นผู้คำจุนช่วยเหลือให้ผู้ถูกควบคุมที่พยายามที่จะแข่งขัน เพื่อเอาชนะชนะจากผู้ควบคุมไปในที่สุด ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความจริงที่ตรงกับลักษณะความต้องการและผลจากความต้องการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวไว้ว่า "มันเป็นความปรารถนาที่แปลกประหลาดคือ บุคคลพยายามเสาะแสวงหากำลังอำนาจ โดยที่ของสูญเสียประสิทธิภาพของตนเองในขณะที่เกี่ยวข้อง"

4. "ความรู้สึกผิด" เป็นผลอีกประการหนึ่งที่เกิดจากการกระทำของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ถึงแม้บุคคลประเภทนี้จะหวังรู้งถึงสภาพที่เป็นความขมขื่น และทุกข์ทรมานของผู้อื่นก็ตาม แต่พวกเขาก็จะสามารถพูดถึงสิ่งไม่ดี หรือขอบกพรองซึ่งเป็นสภาพที่ก่อให้เกิดความขมขื่น และความทุกข์ทรมาน ของผู้อื่นได้อย่างไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ เพราะความเป็นผู้ที่ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และความเมตตากรุณาที่จะเห็นใจผู้อื่นได้อย่างแท้จริง ดังนั้นถึงแม้ว่าผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จะรู้สึกผิดจากการกระทำที่เขอหยิ่ง ยะโสของตนเองก็ตาม แต่เขาก็สามารถที่จะทนทอความรู้สึก เจ็บปวดเมื่อเกิดความรู้สึกผิดขึ้นมาได้

อย่างนี้

5. ความก้าวร้าว มีแนวโน้มที่จะทำลายความเป็นมนุษย์ของผู้ที่เป็นเจ้าของพฤติกรรมนี้

เนื่องจากมนุษย์ในโลก ล้วนแล้วแต่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้อารมณ์รักซึ่งกันและกัน และรู้จักใจสิ่งของที่มีอยู่ตามธรรมชาติได้อย่างเหมาะสม แต่ผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะเป็นผู้ที่รักสิ่งของและใช้มนุษย์ด้วยกันเอง โดยปฏิบัติต่อมนุษย์เหมือนสิ่งของ และในที่สุดก็ถือว่าตนเองเป็นสิ่งของไปตาย ดังที่ ยอร์จ เบธ และโรนัลด์ ดีวซ์ (George Beth and Ronald Deutsch) กล่าวโดยสรุปว่า "บุคคลประเภทนี้มักจะรวมตนเองไว้ในประเภทเดียวกันกับสิ่งของโดยอัตโนมัติ" ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งมีการกระทำต่าง ๆ ที่ออกมาในรูปของความรุนแรงและเกรี้ยวกราดทั้งสิ้นนั้น เมื่อเขาทำลายความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นได้ เขาก็ทำลายความเป็นมนุษย์และลดความสำคัญของตนเองให้น้อยลงได้เช่นเดียวกัน

6. ผลที่ได้รับจากผู้อื่นเป็นการตอบแทนการกระทำของผู้ก้าวร้าวก็คือ ความขุ่นเคือง และความบาดหมางใจกัน ตลอดจนความไม่เป็นมิตรต่อกันอีกด้วย

บุคคลประเภทนี้จะมีพฤติกรรมที่ขัดแย้งกันอยู่เสมอ เช่น พูทไม่ตรงกับการกระทำ พวกเขาจะไม่เคารพบุคคลที่เขาชมชู้ใด แต่จะเกรงกลัวบุคคลที่อยู่ในระดับของพฤติกรรมที่จัดว่าก้าวร้าวเหมือนกัน ตัวอย่างของบุคคลประเภทนี้คือ แก สามี (ภรรยา) ที่คอยชมชู้ฝ่ายตรงข้าม บิคา มารดาที่เผด็จการ ครูที่คอยควบคุมศิษย์ และนายจ้าง ผู้ก้าวร้าว ฯลฯ ล้วนแล้วแต่ผู้ที่ใคร่เรียนรู้ว่า มันเป็นความกับของใจ และไม่บรรลุดังปรารถนาของพวกเขาอย่างไรบ้างในการติดต่อ มีความสัมพันธ์ และทำงานรวมกันกับผู้ที่ยอมจำนนต่ออำนาจของพวกเขาเสมอมา

7. ความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่สามารถทำลายความรัก และเป็นสิ่งที่ยุติสัมพันธ์ภาพกับผู้ที่เกี่ยวข้องได้

เพราะความไม่เป็นมิตร ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวใดมอบให้ผู้ที่พวกเขาชมชู้บังคับนั้น เป็นเหตุให้ ผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ซาดเพื่อนและผู้ใกล้ชิดไป เช่น ฮิตเลอร์! ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) นับว่าเป็นบุคคลที่มีผลต่อความหวาดและซาดเพื่อน ดังแม้ว่าจะมีบุคคลนับล้าน ๆ คน ที่นิยมชมชอบกับความมีอำนาจวาสนาอันสูงส่งของเขาก็ตาม

แต่ไม่ได้หมายความว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทั้งหมด จะกระทำในสิ่งที่รุนแรงชั่วร้าย เช่นอิทธิพล ทุกคนไป มีผู้ก้าวร้าวบางคนที่มีความก้าวร้าวเพื่อให้เกิดผลดีขึ้นจากการกระทำของพวกเขา แต่เป็นเพราะผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่ค่าของมนุษย์มีระดับสูงเกินความจำเป็นไป เหตุการณ์จึงปรากฏออกมาในรูปตรงกันข้าม ดังมีคำกล่าวที่กล่าวกันว่า "คิดค้น/ผม รักการปฏิรูป! แต่ ดิฉัน/ผม กลียดคนปฏิรูป" อยู่เสมอ ๆ นั่นคือผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว มักจะเป็นผู้ที่สูญเสียความรัก และเพื่อน และจะไ้มาซึ่งความเกลียดชังจากบุคคลที่พวกเขาเกี่ยวข้องกับควมมาแทนที่

8. ความก้าวร้าว เป็นบ่อเกิดของวันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของบุคคล ผู้ที่แสดงออกซึ่งความก้าวร้าวอยู่เสมอ ๆ

โดยเฉพาะโรค "ลิ่มเลือดอุดตันในเส้นเลือดแดงของหัวใจ (Coronary Thrombosis)" นั้น เป็นโรคหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการตายของบุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวกันเป็นจำนวนมาก

9. ความก้าวร้าว ยังก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยในสังคมทุกแห่งอีกด้วย

บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีอยู่ในสังคมนั้น เป็นผู้ที่สร้างความหวาดกลัวให้กับบุคคลทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าจะป็นในขณะที่พวกเขาเดินเล่น หรือวางสิ่งของมีค่าไว้ตามสบายในที่สาธารณะ หรือในยานในวันหยุดก็ตาม ผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะก่อกวนหีบฉวยสิ่งของไปเพียงเพื่อสนองความต้องการของตนเองเท่านั้น ทำให้บุคคลทั่ว ๆ ไป มีความเป็นอยู่อย่างไม่เป็นสุข เพราะจะต้องคอยระวังมืองกับตนเองให้พ้นจากการคุกคามของผู้ก้าวร้าวอยู่ตลอดเวลา และเป็นเหตุให้บุคคลทั่ว ๆ ไป เกิดความกลัว และไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน¹

นอกจากนี้ พรณร้าย ทรัพย์สินประภา ยังได้กล่าวถึงผลที่เกิดจากพฤติกรรมก้าวร้าวไว้หลายประการด้วยกันคือ

1. จะต้องมีฝ่ายแพ้ ฝ่ายชนะในปัญหาขัดแย้งกัน

¹ Robert Bolton, People Skills; How to Assert Yourself, Listen to Others, and Resolve Conflicts pp. 124-125, 131-135.

2. ทำให้ความรู้สึกในคุณค่าของตนเอง (Self-esteem) ของฝ่ายตรงข้ามต่ำลงไปด้วย จึงเป็นการกระทำที่ดูเหมิ่นกว่า ทำตัวมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น
3. ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาานาน ๆ จะเป็นคนที่คบหาเพื่อนไวยาภ และก็จะแก้ปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ กับผู้อื่นไวยาภด้วย
4. ความทัศนะของนักจิตวิทยา ค่ายพฤติกรรมนั้น ถือว่า การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ก้าวร้าว เป็นเหตุให้คู่กรณี กลายเป็นคู่แข่งกันทั้งสองฝ่าย และบุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว มักจะไขพฤติกรรมก้าวร้าวบ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่เกิดความรู้สึกผิด และเจ็บช้ำน้ำใจ เป็นทุกข์อยู่ตามลำพัง ในขณะที่เดียวกันด้วย¹

จากลักษณะพฤติกรรมทั้ง 3 รูปแบบดังกล่าวมาโดยละเอียด ผู้วิจัย มีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก เป็นพฤติกรรมที่มีคุณค่ามากที่สุด ถึงแม้ว่าในบางครั้ง การไขพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกจะไม่ประสบความสำเร็จตามต้องการ และก่อความเจ็บแค้นใจให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็เป็นการเจ็บแค้นที่นำภาคภูมิใจ และบุคคลได้รับสิทธิของเขาแล้วโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

แต่ถาบุคคลสามารถเลือกไขพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกให้ถูกต้องกับบุคคล สถานการณ์ และสถานที่แล้วจะช่วยให้ปฏิบัติ เห็นคุณค่าและความสามารถของตนเอง ตลอดจนเป็นที่รัก และชื่นชมยินดีของผู้อื่นที่มากมหาสมาคมด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹พรพราย ทรัพย์ะประภา, การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training). หน้า 13.

รูปแบบพฤติกรรมการแสดงออกของพยาบาล

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

พฤติกรรมกล้าแสดง
ในการแสดงออก

พฤติกรรมก้าวร้าว

รูปที่ 2.2 พฤติกรรมการแสดงออกทั้งสามรูปแบบของพยาบาล (ดัดแปลงจากรูปของ Sharon Anthong Bower, Gordon H. Bower)¹

พยาบาลในฐานะของมนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ ที่ไม่ได้เจ็บป่วยโดยโรคจิตหรือโรคประสาท ย่อมเป็นผู้มีพฤติกรรมการแสดงออกในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ถ้าไม่เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ก็ต้องเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก หรือพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างแน่นอน

เนื่องจากบุคคลในวงการพยาบาลไทย ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกของพยาบาล เช่นเดียวกับบุคคลที่อยู่ในวงการพยาบาลของต่างประเทศเลย ว่า พฤติกรรมดังกล่าวมีผลต่อพยาบาลผู้เป็นเจ้าของพฤติกรรมในแต่ละรูปแบบอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยคิดว่าพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก เป็นพฤติกรรมที่พยาบาลควรฝึกฝนตนเอง ให้เป็นผู้มีพฤติกรรมประเภทนี้ให้ ถึงระดับ Confidently Assertive และ Mutually Assertive จึงจะช่วยให้พยาบาลประสบความสำเร็จในการทำงานด้านการบริหารและการพยาบาลได้อย่างดีอย่างไร ผู้วิจัยจะเสนอรายละเอียดของพฤติกรรมต่อไป แต่เพื่อความเข้าใจอย่างที่คือพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ผู้วิจัยจึง เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าวของพยาบาลประกอบกัน

¹Sharon Anthong Bower, Gordon H: Bower, Asserting Yourself, A Practice Guide for Positive Change. p.8.

ไปช่วย โดยเสนอข้อมูลเช่นเดียวกับวิธีการของ โรเบิร์ต บอลตัน ก็จะกล่าวถึงพฤติกรรม
ไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าวตามลำดับ
ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกของพยานาตทั้งสามรูปแบบ ผู้วิจัยนำมาจาก
แคโรลีน แชมเบอร์สคลาร์ ที่ได้ทำการศึกษาไว้ทั้งสิ้น

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกของพยานาต

แคโรลีน แชมเบอร์สคลาร์ (Carolyn Chambers Clark) เรียกพฤติกรรม
ไม่กล้าแสดงออกว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความนิ่งเฉยหลีกเลี่ยง (Acquiescent/Avoiding
Behavior) และกล่าวว่า พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนี้ มี
ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว เพราะพฤติกรรมทั้งสองรูปแบบมีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับ
ลักษณะของพฤติกรรม กล้าแสดงในการแสดงออก

สำหรับพยานาต ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มักจะประพฤตินิ่งๆต่อไปนี้ คือ

1. มักมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่าง ๆ ในบางครั้ง อาจมีแนวโน้ม
ที่จะกระทำในสิ่งที่เกินกว่าเหตุ และรุนแรง จนกลายเป็นความก้าวร้าวขึ้น กับสถานการณ์
อื่น ๆ หรือในสถานการณ์เดียวกัน ดังนั้นพยานาตประเภทนี้จึงมักปล่อยให้แพทย์ ผู้ช่วย ผู้รวม
งาน นักวิชาการ และผู้บริหาร เป็นผู้กำหนดสิทธิและการกระทำของพวกเขา หวัหวัหวัหวั
นำมาซึ่งความรู้สึกไม่เพียงพอในสิ่งที่ต้องการ และไม่มี ความมั่นใจในชีวิตการทำงาน ก่อให้
เกิดความเจ็บใจตนเองและผู้อื่นในที่สุด ความเจ็บใจนั้นจะกลายเป็นความเคียดแค้น คำพินิจตนเอง
ลงโทษตนเอง และกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์

2. มักเป็นผู้ยินยอมไม่ต่อต้านเสียมากกว่าที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ โดย
มีอุดมคติประจำใจว่า "อย่าก่อให้เกิดความฉีกใจขึ้น" พยานาตประเภทนี้จะให้ผู้อื่นเป็น
ผู้เลือกสิ่งต่าง ๆ ให้ คัดสินใจให้ และแม้กระทั่งพูดแทนให้ พวกเขา มีแนวโน้มที่จะชอบแก้ตัว
เกิดความรู้สึกผิด เกิดความกลัว และเป็นผู้ที่พร้อมที่จะอยู่เบื้องหลัง เพราะกลัวการเผชิญหน้า
และขอชดเชยต่าง ๆ พวกเขาจะเลือกวิธีง่าย ๆ ในการปฏิบัติงานโดยไม่พิจารณาปัญหาต่าง ๆ
ที่อยู่รอบ ๆ ประกอบกันไป

3. มักเห็นด้วยกับความคิดเห็นของผู้อื่นและรับวิธีการแก้ปัญหาของผู้เฒ่ามาใช้เสีย
มากกว่าที่จะคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

4. เป็นผู้ที่ที่มีพฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่เป็นมิตร และความก้าวร้าวได้ โดยที่พฤติกรรมดังกล่าวอาจปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจน หรือไม่ชัดเจนก็ได้ ซึ่งพฤติกรรมทั้งไม่กล้าแสดงออก และก้าวร้าวนั้นจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นปฏิกิริยาต่อต้านมากกว่าที่จะเป็นวิธีการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และเป็นพฤติกรรมที่แฝงไว้ซึ่งความไม่มั่นคง ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อจะบอกความต้องการของผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอย่างอ้อม ๆ รวมทั้งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการขาดความรับผิดชอบบุคคลที่มีต่อการกระทำและความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

5. เป็นผู้ที่ไม่กล้าแสดงออก ซึ่งความรู้สึกโกรธและบ่นเคืองที่อาจเกิดขึ้นได้โดยตรง ผลของอารมณ์โกรธที่ถูกเก็บกดไว้ของพยาบาลประเภทนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่เคารพในตนเอง ได้รับความเจ็บปวดทางใจเพิ่มขึ้น หรือการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ลดน้อยลง และอาจเป็นผู้ทำให้ผู้อื่นรู้สึกต่ำต้อย หรือขัดขวางไม่ให้ผู้อื่นประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยการหวังเหนียวหรือต่อต้านอย่างเงี้ยว ๆ หรืออาจขัดขวางพยาบาลอื่น ๆ ไม่ให้มีโอกาสได้เป็นตัวของตัวเอง ผู้ที่เรียนรู้ในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมอาจถูกกระแนะกระเหน็จจากพยาบาลผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกด้วย

แคโรลีน แชมเบอร์ส คลาร์ก (Carolyn Chambers Clark) ยอมรับว่าเป็นการยากที่จะขีดเส้นแบ่งเขตระหว่างพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และความก้าวร้าวที่ซ่อนเร้น เพราะพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนั้นบางครั้งก็มีความก้าวร้าวปะปนอยู่ด้วย เช่น ปล่อยทิ้ง หรือท้องเสีย ในวันที่ยุ่งมาก ๆ อาจเป็นการทำโทษตนเอง และมีผลไปถึงผู้ร่วมงานอื่น ๆ โดยการบังคับให้ผู้ร่วมงานทำงาน โดยที่ผู้มีอาการดังกล่าว ไม่ต้องการรับผิดชอบในการทำงานในวันนั้น เพื่อให้เขาใจพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกที่อาจมีความก้าวร้าวที่ซ่อนเร้นอยู่ แคโรลีน แชมเบอร์ส คลาร์ก ได้ยกตัวอย่างไว้หลายประการซึ่งนำมาเสนอในรูปแบบของแผนภูมิที่ 2.1

แผนภูมิที่ 2.1 แสดงถึงพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกที่มีความก้าวร้าวแฝงอยู่

ประเภทของพฤติกรรมที่มีความก้าวร้าวซ่อนเร้นอยู่	ตัวอย่าง
การลืมนที่เกิดขึ้นเป็นประจำ	<p>ครูผู้ "ลืมน" ให้คะแนนรายงานของเด็กนักเรียนที่ก้าวร้าว</p> <p>พยายามที่จะให้ยาแก้ปวดแกดูป่วยที่จู้จี้ขบถไม่กี่ครั้งในช่วงเวลานาน</p>
ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	<p>ผู้ตรวจการผู้รวมกับผู้อื่นในการตัดสินใจเป็นความคิดของพยาบาลโดยไม่ใคร่ตรวจสอบให้แน่ใจเสียก่อนว่าเขาควรจะตัดสินใจเช่นนั้นหรือไม่</p>
หวังเห็นยา	<p>มักจะหางานอื่น ๆ มาทำ แทนที่จะหางานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นไป</p>
ให้ความช่วยเหลือมากเกินไป/ดึงความสำคัญ หรือความดีความชอบมาไว้กับตนเอง	<p>ไม่ยอมให้ผู้อื่นเป็นอิสระ เป็นกลุ่มอาการของบุคลิกประเภทที่ว่า ให้คนอื่นทำสิ่งนั้น สิ่งนี้เพื่อคุณเถิดค่ะ</p>
தாகถาง กระแนะกระแหน	<p>คุณยังทำรายงานของคุณไม่เสร็จหรือนี้</p> <p>คุณยังไม่ได้อ่านผู้ป่วยของคุณไปออกกำลังกายอีกหรือนี้</p>
มีอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย โดยไม่มีสาเหตุ/ แยกตัวเอง	<p>เกิดมีอาการปวดศีรษะ ปวดหลังหรือท้องเกินกว่าจะทนทานการที่ท้องไส้ความสามารถที่มีอยู่ หรือก่อนมีการประชุมในระดับผู้ร่วมงาน</p>
ปรารถนาที่จะหลบหนี	<p>เพื่อฝัน ใช้จ่ายเงินการ หรือเปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อมีการเผชิญหน้าในสิ่งที่ตนเกี่ยวข้องกับเกิดขึ้น</p>

ประเภทของพฤติกรรมที่มี ความก้าวร้าวซ่อนเร้นอยู่	ตัวอย่าง
ยอมรับเหตุผลของผู้อื่นทั้ง ๆ ที่ตน ทำแล้วไม่สบายใจ	"คุณควรจะทำงานหนักกว่านี้ พยายาม ที่ทำงานหลาย เขาต้องทำงานหนักกันทั้งนั้น" "คุณควรทำงานนอกเวลานะ ดูป่วย ของการ์ตูน"
วิพากษ์วิจารณ์โดยไม่ยุติธรรม	"นำหนักของคุณเพิ่มอีกแล้วละซี หรือว่า ไม่เพิ่ม" "คาราคุณน่าจะทำงานให้เสร็จได้รวด เร็วกว่านี้นะ"
การหยอกล้อ (ที่ก่อให้เกิดความ รำคาญ)	"เกอะน่า มานี่ มามะ อย่าเรียกไป นักเดยนา นะ"
การต่อต้านอย่างเงี้ยว ๆ	พูดว่าคะ หรือเห็นด้วยกับการทำงาน แต่ไม่เคยลงมือทำงานนั้นเลย
ลังเล ล่าช้า เนื่องจากต้องฟังพา ผู้อื่น	พูดอ่อนโยน หรือแสดงท่าทางเป็นกนمی ร่างกายที่อ่อนแอ เป็นเหตุให้ผู้อื่นต้องเกิด ความลังเลและล่าช้าไปด้วย
แสดงความเห็นท้วงติงมากเกินไป	เห็นด้วยกับทุก ๆ สิ่ง เพื่อไม่ให้เกิด ความฉีกใจกันขึ้น

6. เป็นผู้ที่มีการติดต่อสื่อสารที่ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้อื่นต้องเอาถึงความตีเห็นและ
ความต้องการของพวกเขาอยู่เสมอ ๆ บางครั้งก่อให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้ ที่พยายาม
ไม่สามารถจะติดต่อกับผู้อื่นได้อย่างชัดเจนนั้น อาจเป็นเพราะการใช้ภาษาพูด และ
ภาษาท่าทางไม่สอดคล้องกัน เช่นคำพูดอาจจะแสดงถึงความเป็นผู้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม
ในการแสดงออก แต่ระดับเสียง หรือการแสดงออกทางสีหน้า อาจแสดงถึง ความเป็นผู้มี

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก หรือพฤติกรรมก้าวร้าวก็ได้ ดังนั้นพยาบาลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกอาจเกิดความรู้สึก โกรธ ผิดใจของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น หรือโกรธตนเอง เพราะไม่สามารถที่จะแสดงความคิด และความรู้สึกออกมาได้ ตรงกับความเป็นจริงสิ่งที่พวกเขาต้องการ ซึ่งความโกรธจะเกิดขึ้นโดยอ้อมกับพยาบาลประเภทนี้ เพราะพวกเขาต้องการอยู่ในฐานะที่พยายามตีความหมายของปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้อื่นที่เป็นการสื่อสาร (ที่ไม่ชัดเจน) ของพวกเขาว่า ทำไมผู้อื่นจึงโกรธ หรือแสดงอาการเหมือนสาปแช่งเขา เช่นนี้¹

พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกของพยาบาล

แคโรลีน แคมเบอร์ส คลาร์ก (Carolyn Chambers Clark) กล่าวว่า การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง นั้นเป็นการรวม การแสดงออกในเรื่องต่าง ๆ คือ ความอิสระ การควบคุม การใช้สิทธิ์ ความรับผิดชอบในหน้าที่และกิจกรรมต่าง ๆ และการติดต่อสื่อสาร

1. ความอิสระ ในเรื่องของพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออกของพยาบาล หมายถึง อิสระของพยาบาลในการที่จะเปิดเผยตนเองด้วยคำพูดและการกระทำ พยาบาลสามารถใช้คำพูดต่อไปนี้ "คิดฉันเองค่ะ" "นี่เป็นสิ่งที่ฉันคิด" "ฉันมีความรู้สึกเช่นนี้ค่ะ" และ "สิ่งนี้คือสิ่งที่ฉันต้องการค่ะ" ได้อย่างมั่นใจ

2. การควบคุม ที่เกี่ยวกับพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออกของพยาบาล หมายถึง การตระหนัก และความรอบรู้ของพยาบาลในการที่จะควบคุมสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเขาโดยที่พวกเขาสามารถที่จะเลือกได้ว่า เมื่อไรควรจะใช้วิธีการบังคับอย่างไร โดยเฉพาะที่เป็นการบังคับพฤติกรรมของตนเอง ไม่รวมถึงการบังคับ ควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น

3. การใช้สิทธิ์ของตนเอง ในฐานะที่พยาบาลเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นประชากรของโลกเช่นเดียวกับผู้อื่น พยาบาลสามารถที่จะใช้หรือเลือกใช้สิทธิ์ที่ ฟาจิน (Fagin: 1975

¹ Carolyn Chambers Clark, Assertive Skills for Nurses.

(Massachusetts: Contemporary Publishing, Inc., 1978), pp. 16-19.

P.84) กล่าวถึงดังต่อไปนี้

- 3.1 สิทธิที่จะกระทำในสิ่งที่จะเป็นการเพิ่มศักดิ์ศรีให้แก่ตนเอง โดยการ
ใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะทาง และพื้นฐานทางด้านวิชาการเป็นหลัก
- 3.2 สิทธิที่จะยอมรับ ในสิ่งแวดลอมที่จะนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ และ
รับกาตอบแทนที่เหมาะสมกับวิชาชีพของเราด้วย
- 3.3 สิทธิที่จะทำงาน ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เลี้ยงค่อ ความเครียดทาง
ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพ ในหนอยที่สุด
- 3.4 สิทธิที่จะควบคุม ในสิ่งที่เป็นกรปฏิบัติทางวิชาชีพ ภายในข้อจำกัด
ของกฎหมาย
- 3.5 สิทธิในการตั้งมาตรฐานการพยาบาล เพื่อให้ได้มาซึ่งการพยาบาล
ที่ดีเยี่ยม
- 3.6 สิทธิในการมีส่วนร่วม ในการจัดทำนโยบายที่มีผลต่อการพยาบาล
- 3.7 สิทธิในการมีบทบาททางสังคม และการเมืองในท่ามกลางของ
การพยาบาลและการดูแลสุขภาพ

4. ความรับผิดชอบในหน้าที่และกิจกรรมต่าง ๆ เมื่อพยาบาลทราบถึงขอบเขต
ของการควบคุม และการปฏิบัติที่เกี่ยวกับสิทธิต่าง ๆ แล้ว ความรับผิดชอบก็จะตามมา
และความรับผิดชอบของพยาบาลผู้มีพฤติกรรม กล่าวแสดง ในการแสดงออก หมายถึงความรับ
ผิดชอบในการกระทำของตนเอง พยาบาลประเภทนี้ต้องเกี่ยวกับหนอยที่จะได้มาจาก
การพูดและกระทำของพวกเขา ถึงแม้ว่าในระยะแรก ๆ ของการเปลี่ยนแปลงตนเองให้
เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว จะต้องประสบกับความวิตกกังวล และความไม่แน่ใจบ้างก็ตาม
ก็จะต้องอดทนและพยายามฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรม กล่าวแสดง ในการแสดงออกต่อไป
เพราะการฝึกปฏิบัติเท่านั้นจะเป็นสิ่งที่จะช่วยให้พยาบาลประสบความสำเร็จได้

พยาบาลที่มีการแสดงออกที่เหมาะสมนั้น นอกจากจะรู้จักใช้สิทธิของตนแล้วยังต้อง
คำนึงถึงการเคารพสิทธิของความเป็นบุคคลของผู้อื่นรวมด้วย และยอมรับระหนักที่ว่าพวกเขา
จะไม่ใช่นูชนะ หรือผู้ถูกคองเสมอไป ส่วนหนึ่งของการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมประเภทนี้คือ
ความต้องการที่จะทราบ และยอมรับความจำกัด และความเข้มแข็งของบุคคล ตลอดจนเป็นผู้
ที่มีความกระตือรือร้นในชีวิต ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่ม่พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ซึ่งจะนั่งอยู่

เบื้องหลัง และรอยยิ้มที่จะเกิดขึ้นเสมอ ๆ นอกจากนั้นผู้ที่มีการแสดงออกที่เหมาะสมนั้น ยังเป็นผู้ที่ตั้งเป้าหมาย และทำงานเพื่อใ้บรรลุเป้าหมายเพื่อความสำเร็จในอนาคต

5. การติดต่อสื่อสารที่ดี การเป็นพยาบาลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกจะต้องมีการติดต่อสื่อสารที่ชัดเจน และสอดคล้องกันทั้งท่าพูดและภาษาทางกาย ถ้าการติดต่อสื่อสารไม่ชัดเจน และไม่สอดคล้องกันทั้งภาษาพูดและภาษาทางกายแล้วจะนำมาซึ่งข่าวสารที่ไม่ชัดเจน เป็นการยากที่จะทำความเข้าใจ และปฏิบัติตาม

สำหรับการแสดงออกซึ่งพฤติกรรม กล้าแสดง ในการพยาบาล สิ่งที่จำเป็นอย่าง ยิ่งก็คือ การวางเป้าหมาย การปฏิบัติเพื่อใ้บรรลุเป้าหมายต่าง ๆ อย่างชัดเจน และสอดคล้องกันทั้งภาษาพูดและภาษาทางกาย ตลอดจนมีความรับผิดชอบกับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเองด้วย¹

การตั้งเป้าหมายนั้นเพื่อต้องการให้พยาบาลทราบว่า พวกเขาเป็นใครและพวกเขาต้องการไปที่ไหน และไปอย่างไร การใจคำว่า "คิดค้น" ต้องการสิ่งนี้ คิดค้นคิดว่า คิดค้น รู้สึกว่า ฯลฯ ก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน ดังนั้นการเป็นผู้มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออก จึงหมายถึง การตระหนักถึง ความแข็งแรง และขอบเขตความจำกัดของตนเองและสามารถยอมรับคำชม และความผิดพลาดที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อเท่า ๆ กัน

เมื่อพยาบาลทราบว่าพวกเขาเป็นใคร ก็สามารถจะเริ่มใช้พฤติกรรมที่เหมาะสม ในการแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ การพูดด้วยท่าทีที่มั่นคง และเป็นไปในทางบวก ซึ่งประกอบด้วย ระวังเสียง การแสดงออกทางสีหน้า และท่าทาง ของร่างกาย นับว่าเป็นวิธีการของพยาบาลที่มีพฤติกรรมประเภทนี้ นำมาใช้ประกอบกัน เพื่อเป็นการถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อื่น นับว่าเป็นการสื่อสารด้วยวิธีที่เหมาะสมในการแสดงออกเพราะเป็นการติดต่อสื่อสารที่ตรงไปตรงมา ชัดล้ชัด และมีเป้าหมาย เพื่อให้ผู้อบรม

¹

Carolyn Chambers Clark, Carole A. Shea, "Assertive Training as Preparation" Management In Nursing. (New York: McGraw-Hill Book Co., 1979), pp. 109-111.

ในสิ่งที่ผู้พูดคาดหวังจากพวกเขา และสิ่งที่ผู้อื่นสามารถคาดหวังจากผู้พูด¹

จะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง นั้นไม่ได้หมายถึงการเป็นผู้ที่มีความสามารถในการพูดที่เหมาะสมแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังคงเป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงออก คานภาษาท่าทางที่เหมาะสมประกอบกันไปด้วย โดยเฉพาะภาษาท่าทางนั้นมีความสำคัญมาก เพราะเป็นภาษาคึ่งเต็มที่มีมนุษย์ใช้ในการสื่อสารตั้งแต่เกิดจนตาย ถ้าบุคคลไม่สามารถใช้ภาษาท่าทางได้อย่างถูกต้องแล้ว พวกเขาก็จะบอกถึงความต้องการของพวกเขาเองให้ผู้อื่นทราบได้โดยยาก ซึ่งสมิทร คุนานุกร ได้อธิบายถึงภาษาท่าทางโดยสรุปได้ว่า ภาษาท่าทางคือ การส่งภาษาให้คนอื่นรู้ถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของตนเองโดยไม่ใช้ภาษาพูด แต่ใช้วิธีแสดงออกตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่อยู่ภายใต้ หรือนอกเหนือการควบคุมของจิตใจ เช่นการขยายขนาดของลูกตา รวมทั้งการใช้สายตา สีหน้า ลักษณะท่าทาง ท่ายืน ท่าเดิน และการเว้นระยะระหว่างบุคคล ฯลฯ การแสดงออกเหล่านี้เป็นการส่งภาษาทั้งสิ้น แต่เป็นภาษาเงียบ เป็นภาษาที่ออกมาโดยตรง ซึ่งช่วยให้ผู้ที่เรากำลังพูดคุยอยู่ด้วย หรือคนอื่น ๆ รอบ ๆ ข้าง สามารถประเมินอะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวเราได้ นั่นคือ การส่งภาษาท่าทาง²

ภาษาท่าทางนี้จึงมีความหมายลึกซึ้งกว่าภาษาพูดเสียอีก และยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้พยาบาล และบุคคลทั่ว ๆ ไป มีพฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดงออกที่สมบูรณ์ที่สุดประการหนึ่ง

ในที่สุด แกร์สัน แชมเบอร์กลาด ได้กล่าวถึงลักษณะของพยาบาลผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกไว้ว่า เป็นผู้ที่มีความสามารถดังต่อไปนี้คือ

1. สามารถตั้งเป้าหมายทั้งระยะสั้น และระยะยาวเพื่อตนเองในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น เช่น ผู้รับบริการ ผู้ร่วมงาน นักบริการ ทั้งนี้เพื่อความเจริญก้าวหน้าของวิชาชีพ

¹ Carolyn Chambers Clark, Assertive Skills for Nurses. pp.11-12.

² สมิทร คุนานุกร ภาษาท่าทาง, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523),

2. เติบโตกับปัญหาต่าง ๆ ที่กองรับผิดชอบโดยไมหาทางหลีกเลี่ยงปัญหานั้น ๆ ทั้งนี้เพราะพวกเขา ถือว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะการที่พวกเขาต้องการแสดงถึงความปรารถนาและความต้องการของพวกเขาให้ผู้อื่นทราบ โดยไม่คาดหวังว่าผู้อื่นจะสนใจไปตามหรือเห็นด้วยกับพวกเขาหรือไม่ และพวกเขาสามารถที่จะพูดถึงปัญหาในประเด็นต่าง ๆ ได้ ด้วยความยุติธรรม ซึ่งเป็นวิธีการกระทำที่เพิ่มความเคารพในตนเองของพวกเขาให้มากยิ่งขึ้น

3. เป็นผู้ที่สามารถเพิ่มความเคารพตนเองให้มากขึ้นได้ โดยการพูดและการกระทำที่ตรงกับเป้าหมายของพวกเขาอย่างชัดเจนและเป็นผู้เห็นความสำคัญของความสามารถและการเรียนรู้ทั้งของตนเองและผู้อื่น จึงมักไม่ต้องการควบคุมหรือเรียกร้องความต้องการจากผู้อื่น ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะรู้สึกผิดหวังบ้าง เมื่อไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ พวกเขาจะไม่เกิดความรู้สึกผิดโดยปราศจากเหตุผล

4. ทราบถึงสิทธิส่วนบุคคลที่ตนมี และในฐานะที่เป็นพยาบาล ซึ่งต้องตระหนักว่า พยาบาลมีสิทธิที่จะได้รับความเคารพจากผู้อื่น พยาบาลประเภทนี้จะยืนหยัดต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเอง โดยปราศจากการละเมิดสิทธิของผู้อื่น หรือมีความวิตกกังวลจนเกินควร หรือกลัวผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง ควบคุมความตระหนักถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว เป็นเหตุให้พยาบาล ต้องกำหนดขอบเขต หรือจำกัดสิ่งที่เข้ามาขัดจังหวะในการปฏิบัติงาน เพื่อสร้างงานของพวกเขา ให้สมบูรณ์ และเป็นไปตามแผนการที่วางไว้ และช่วยป้องกันไม่ให้ผู้อื่นมาเหยียบย่ำสิทธิของพยาบาล ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมกล้าแสดง ของพยาบาล จึงไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาระหว่างบุคคลทั่วไป หรือแก้ปัญหาการทำงานที่ยากลำบาก แต่เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้บุคคลเผชิญกับปัญหา และความยากลำบากในการทำงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เคารพในสิทธิ ความคิดเห็นและพฤติกรรมของผู้อื่น ดังนั้นพยาบาลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก จะเปลี่ยนการกระทำของพวกเขาจากการพยายามที่จะควบคุมผู้อื่น (ความก้าวร้าว) หรือให้ผู้อื่นควบคุม (โอนอ่อนโดยการนิ่งเฉย/การหลีกเลี่ยง) มาเป็นการเลือกว่า เมื่อไหร่ และด้วยวิธีอะไรที่จะควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา และนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จากการเลือกการควบคุมมาใช้ในการปฏิบัติงานต่าง ๆ

6. สามารถเสี่ยงกับการสูญเสียรูปแบบเก่า ๆ ในการต่อสู้ปัญหาไป และต้องเผชิญกับอาณาเขตส่วนบุคคลในคานดาของผู้คนที่ไม่เคยคุ้นเคยมาก่อนในขณะที่กำลังใช้พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกอยู่ แต่พยายามของผู้มีพฤติกรรมประเภทนี้ก็ยังเสี่ยงกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เพราะพวกเขารู้ว่าที่ได้รับปฏิกิริยาโต้ตอบต่าง ๆ เป็นเพราะผู้ที่ยังไม่เคยชินกับพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออกมาเพียงพอที่จะเข้าใจการแสดงออกของพยายามผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก เช่นพวกเขา

7. สามารถเลือกที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง ใ้ถูกต้องกับสถานการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องของสัมพันธ์ด้วย เพราะอาจเป็นไปได้ว่า ไม่มีบุคคลใดเลยที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง ได้ตลอดเวลา และในทุก ๆ สถานการณ์ ดังนั้นการเลือกแสดงพฤติกรรมประเภทนี้ให้ถูกต้องกับบุคคลบางคน หรือสถานการณ์บางสถานการณ์ จึงเป็นลักษณะเฉพาะของพยายามผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก เช่น พยายามบางคนอาจพบว่า เป็นการง่ายที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง กับแพทย์ แต่อาจจะพบว่า เป็นการยากลำบากจนไม่อยากจะบอกคนที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง กับผู้ช่วยพยาบาลซึ่งเป็นผู้ที่มีความกลัว และเหนียวอาย พยายามบางกลุ่มอาจจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมประเภทนี้ ได้กับผู้ร่วมงาน แต่ไม่สามารถแสดงออกซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวกับผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า เช่น ผู้ตรวจการ หรือครูอาจารย์ เป็นต้น แต่พยายามผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก จะพยายามฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมประเภทนี้ให้ได้ กับบุคคลทุกระดับอย่างถูกต้องกาละเทศะด้วยพื้นฐานของเหตุผลและความเคารพในสิทธิของตนเองและของผู้อื่น

ตัวอย่างของพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ในสถานการณ์พยาบาล

แคโรลีน แคมเบอร์ส กติก แสดงความกิดเห็นไว้ว่า เนื่องจาก พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก คือการยึดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเป็นหลัก ดังนั้น คำพูดที่เหมาะสมก็คือ การขึ้นต้นด้วยคำว่า "ดิฉัน(ผม)" ถ้าต้องการพูดด้วยประโยคที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสม ต้องเริ่มต้นประโยคด้วยข้อความต่อไปนี้ "ดิฉันคิดว่า....." "ดิฉันรู้สึก....." หรือ "ดิฉันตระหนักว่า....." คำพูดที่เหมาะสมนี้สามารถนำไปใช้เป็นการพูดที่มีลักษณะของการประนีประนอม-แนะนำใจด้วย เช่น "เรามาทบทวนเรื่องนี้กันใหม่และ

มาหาทางตกลงร่วมกันจะดีกว่า"

และต่อไปนี่จะเป็นตัวอย่างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพยาบาล และปฏิกิริยาโต้ตอบ ในรูปแบบของพยาบาลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก ดังต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1 :- ขณะที่คุณเริ่มพูดถึงความผิดพลาดของบุรุษพยาบาลในการบันทึกข้อมูลประวัติของผู้ป่วย บุรุษพยาบาลกล่าวหาว่าคุณเป็นผู้ที่โหดร้ายต่อเขา ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในระดับต่ำกว่าคุณ

ปฏิกิริยาโต้ตอบที่เหมาะสมในการแสดงออกคือ "เรามาพูดถึงเรื่องการบันทึกประวัติประวัติของคุณ และเรื่องต่าง ๆ ถ้าคุณต้องการกันใหม่จะดีกว่า"

สถานการณ์ที่ 2 :- คุณและพยาบาลผู้อาวุโส ตกลงกันว่าพยาบาลผู้อาวุโสจะเป็นผู้ทำรายงานส่วนที่เธอรับผิดชอบให้เสร็จสิ้นในวันนี้ เพื่อนำไปใช้ในการประชุม ที่จะมีขึ้นในวันพรุ่งนี้ คุณก็ยังไม่ได้รับรายงานฉบับนั้นสักที

วิธีการที่เหมาะสมที่ใช้กับพยาบาลผู้อาวุโสผู้นั้นก็คือ "เรากตกลงกันว่า คุณจะส่งรายงานของคุณในวันนี้นะคะ"

สถานการณ์ที่ 3 :- คุณหมอบ ขอให้คุณไปช่วยในการตรวจผู้ป่วย ในขณะที่คุณกำลังให้ยาผู้ป่วยคนอื่น ๆ อยู่

ปฏิกิริยาที่เหมาะสมที่ใช้กับคุณหมอนั้นก็คือ "ดิฉัน กำลังจะให้ยาแก่คุณสวัสดิ์ดีในวันนี้ อีกสิบนาทีดิฉันจึงจะไปช่วยคุณได้ ดิฉันจะไปพบคุณหมอบที่ห้องคุณ ขจรภายในสิบนาทีนี้นะ"

สถานการณ์ที่ 4 :- ผู้ตรวจการพยาบาลได้เสนอชื่อคุณไปอบรม ในเรื่องที่คุณไม่มีความสนใจเลย และการอบรมนั้นก็ไม่ตรงกับสาขางานที่คุณกำลังปฏิบัติงานอยู่ ซึ่งคุณสังเกตเห็นว่า ผู้ตรวจการพยาบาลดูเหมือนว่าจะเป็นผู้ที่ตัดสินใจ ให้คุณโดยที่ไม่ได้ปรึกษาคุณเสียก่อน

วิธีที่เหมาะสมที่จะเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าว ก็คือการพูดว่า "ดิฉันขานรับในความหวังใจ ผู้ตรวจการที่มีต่อการศึกษารายงานของดิฉันนะคะ แต่ดิฉันต้องการที่จะตัดสินใจด้วยตนเองนะคะ"

สถานการณ์ที่ 5 :- ผู้ตรวจการพยาบาลเฝ้าจับตามอง ข้อผิดพลาดของคุณ ในการบันทึกหน่วย การรักษาพยาบาลผู้ป่วย และบอกคุณเกี่ยวกับความผิดพลาดนั้น ๆ

ปฏิกิริยาที่เหมาะสมในการโต้ตอบคือ "คะ คิฉันได้กระทำผิดพลาดไป (ขอบคุณคะ)"

สถานการณ์ที่ 6 :- ผู้ป่วยที่คุณได้รับมอบหมายให้ดูแล เริ่มขึ้นเสียงดัง และ คุกคามในขณะที่คุณเริ่มให้การดูแลสุขภาพเขา

ปฏิกิริยาโต้ตอบของคุณ ที่มีต่อผู้ป่วยอย่างเหมาะสมคือ "คิฉันไม่ชอบการตะโกนคำ ใส่อิฉัน แต่คิฉันต้องการได้ยินคุณพูดถึงในสิ่งที่ทำให้คุณไม่พอใจ คะ"

พฤติกรรมก้าวร้าวของพยาบาล

แคโรลีน แคมเบอร์สคาลาค กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นพฤติกรรมที่มีราก ฐานของความพยายามที่จะควบคุม หรือเรียกร้องความต้องการจากผู้อื่น เพื่อให้ได้มาในสิ่ง ที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่ถูกควบคุมและถูกเรียกร้องเลย พฤติกรรม นี้ดูขึ้นมาเหมือนรถบดถนนที่ไซเคอร์จักษ์ไอน้ำ ขณะที่แล่นไปในที่มีคนเดิน ผู้ที่อยู่ในระหว่าง ทางผ่านของรถนั้น จะถูกชนหรือถูกทับจนล้มตะแคงไปตาม ๆ กัน และพฤติกรรมดังกล่าว มีผลต่อการกระทำของผู้ที่เป็น เจ้าของพฤติกรรมดังนี้คือ

1. มักเป็นผู้ที่ แสดงความคิดเห็น และความรู้สึกต่าง ๆ ไปในค่านลบเช่น ลงโทษ ขูกรโซก ทำลายชื่อเสียง เรียกร้องความต้องการจนเกินไป หรือมีความไม่เป็นมิตรต่อ ผู้อื่น พวกเขาจะละเมิดหรือไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น ไม่เคยแสดงความรู้สึกห่วงใย อารมณ์ต่อ ความรู้สึกของผู้อื่นเลย นอกจากความรู้สึกของตนเอง

2. เป็นผู้ที่มีนิคชอบต่อผลที่เกิดขึ้น จากการกระทำของพวกเขาเพียงเล็กน้อย จุดสำคัญที่เป็นลักษณะของพวกเขา คือ ชุกความผู้อื่น โดยการไร้คำพูดที่แสดงอารมณ์โกรธ โจมตีหรือวิจารณ์ผู้อื่นให้เสียหาย หรือทำให้ใคอาย และทำให้รู้สึกผิดอีกด้วย ส่วนในคานภาษา ทางทางนั้น พยาบาลผู้ก้าวร้าว จะแสดงออกไปในรูปของการข่มขู่ผู้อื่น เช่น ทำหนางอ ถลิ่ง ตาใส่ผู้อื่น กำหมัดกวัดแกว่งเป็นพัก ๆ ขู่ขู่และเมกกระทิงทำร้ายร่างกายผู้อื่น

3. มีวิธีการติดต่อสื่อสาร ที่ตรงข้ามกับผู้ที่มีพฤติกรรม กล่าวแสดงในการแสดงออก เช่น ผู้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก มักใช้การสื่อสารที่ใช่คำว่า "คิฉัน (ผม)"

ขั้นต้นในการพูด แต่ผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว มักใจกำขื่นตนคือ "คุณ(เธอ)" บอย ๆ และมีการตำหนิ การกล่าวหาติดตามมาและในที่สุด ผลของการเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวก็คือ ความขุ่น หรือบรรลุเป้าหมายโดยไม่ว่าสิ่งถึง คุณกาของผู้อื่น

4. เป็นผู้ที่ทำให้เกิดความรู้สึกทางคานลม ใดแกผู้อื่น เพราะการเรียกร้องของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้อื่น จะทำให้ผู้ที่ถูกเรียกร้องบอย ๆ เกิดความรู้สึกว่า ถูกทำร้ายศักดิ์ศรี หรือความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้เกิดความอับอายตามมา

5. อาจเป็นผู้ที่มีความสามารถแสดงความสามารถอย่างอวม ๆ เช่นการใช้รอยท่าเยาะตลกต้งอย่างเนนวล หรือมองควยสายตาหาทาย การไม่ยอมจำนน หรือการต่อต้านอย่างเงียบ ๆ แทนที่จะแสดงโดยตรงออกมาทางปฏิกิริยาต่าง ๆ ของร่างกาย และการกระทำของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะก่อให้เกิดผลลบลบในระยะยาว ก็คือ ความบาดหมางในคานสัมพันธ์ระหว่างบุคคลการหลีกเลี่ยง ความเย็นชาจากผู้อื่น ในขณะที่เดียวกันผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะเกิดความรู้สึกผิด หรือความเสียใจ เกี่ยวกับสิ่งที่ได้กระทำลงไปโดยที่บังคับหรือขาดการควบคุมอารมณ์ของตนเอง เพียงเพื่อให้ผู้อื่นยินยอมทำตามเท่านั้น

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างพฤติกรรมก้าวร้าวเปรียบเทียบให้เห็นคู่กันกับพฤติกรรมกลาแสดงในการแสดงออก ที่แกโรลัน แชมเบอร์ส กลาต รวบรวมไว้

แผนภูมิที่ 2:2 แสดงถึงความตรงกันข้าม ของการพูดของผู้ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และวิธีการพูดของผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

พฤติกรรมก้าวร้าว	พฤติกรรมกลาแสดงในการแสดงออก
------------------	-----------------------------

"คุณไม่รู้หรือว่าคุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไร "

"เรามาคุยถึงเรื่องนี้นักใหม่ และหาทางประนีประนอมกันเถิดคะ"

"ถ้าคุณทำเช่นนั้น ฟิลันจะ...."

"ตามขอตกลง คือคุณจะต้องส่งรายงานของ คุณในวันนี้คะ"

พฤติกรรมก้าวร้าว

พฤติกรรมกล้าแสดง ในการ
แสดงออก

"คุณไม่เห็นรีใจว่า คิฉินไม่ว่าง "

"คิฉินไม่สามารถที่จะช่วยคุณได้ในขณะ
นี้ อีกสักชั่วโมงหลังจากนี้คิฉินจะไปช่วยคุณค่ะ"

"อย่าตะโกนใส่คิฉินนะ "

"คิฉินไม่ชอบให้คุณตะโกนใส่หน้าคิฉินค่ะ
ถ้าคุณต้องการจะพูดถึงเหตุที่ทำให้คุณตะโกน
ใส่หน้าคิฉิน คิฉินสนใจที่จะฟังและอภิปรายถึง
เรื่องต่าง ๆ ที่คุณพูดร่วมกับคุณค่ะ"

"หยุดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของ
คิฉินเสียที"

"คิฉินตระหนักดีว่า คุณห่วงใยคิฉินแท้
แท้โปรด อย่าตัดสินใจให้คิฉิน เลยค่ะ"

"คุณไม่เคยทำอะไรได้ถูกต้องบ้างเลย
รีนี่"

"คิฉินคิดว่ามีข้อบกพร่องในการทำหน้าที่
ป่วย การรักษาพยาบาลดูช่วยเราไม่ตรงจุด
ด้วยกันดีกว่าค่ะ"

"ทำไมคุณถึงโหดร้ายกับคิฉินอยู่เสมอ ๆ
นะ"

"ค่ะ, คิฉินทำผิดพลาดไปโดยการลืม
บอกผู้ช่วยเกี่ยวกับการนัดหมายของเขา คิฉิน
จะพยายามไม่ให้เกิดความผิดพลาดซ้ำขึ้นมา
อีก เรามาปรึกษารื้อกันต่อไปดีกว่าค่ะ"

"ถ้าคุณต้องการที่จะปรับปรุงตนเองจริง ๆ
แล้วคุณควรจะทำ...."

"คิฉินต้องการปรึกษารื้อเกี่ยวกับ
เรื่องงานของคุณกับคุณค่ะ"

"คุณหมายความว่ายังงี้ที่คุณไม่สนับสนุน
คิฉิน?"

"คิฉินต้องการพูดกับคุณเกี่ยวกับสิ่งที่
คิฉินสามารถจะทำได้ เพื่อปรับปรุงการปฏิบัติ
งานในหน่วยงานของคิฉินอีกครั้งค่ะ"

การจ้องมองด้วยควมโกรธแค้นหรือ
จ้องมองอย่างคุกคาม
ท่าทางของร่างกาย หรือระดับเสียงที่บ่ง
ชี้ถึงความโกรธ หรือซูกรรโชนก

การประสานสายตาดูอย่างตรงไปตรงมา
และเปิดเผย
ท่าทางของร่างกายอยู่ในท่าที่สบาย ๆ

จากพฤติกรรมทั้ง 3 รูปแบบของพยาบาล ซึ่งแคโรลีน แคมเบอร์คลาร์ก ได้รวบรวมไว้¹ โดยที่ผู้วิจัยได้นำมาเสนอโดยละเอียด พร้อมทั้งพฤติกรรมทั้ง 3 รูปแบบของบุคคลทั่ว ๆ ไป นั้น เปรียบได้กับลักษณะของบุคคล 3 ประเภทที่โทมัส เอแฮร์ริส (Thomas A. Harris) กล่าวถึงคือ "I am not O.K, You are O.K", I am O.K. You are O.K., และ I am O.K, You are not O.K." ในกรณีที่คำว่า "I am not O.K, You are O.K" ได้แก่บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ส่วน "I am O.K, You are O.K" นั้นคือ บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก และ "I am O.K, You are not O.K" ก็คือ บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ที่เปรียบเช่นนี้ได้เพราะโทมัส เอแฮร์ริส (Thomas A. Harris) ได้อธิบายถึงลักษณะของบุคคลทั้งสามประเภทไว้ดังนี้

" I am not O.K, You are O.K" เป็นลักษณะของบุคคลประเภทที่ว่า "ดิฉันเป็นคนเลว เป็นคนไม่ดี ไม่มีคุณค่า ไม่มีสิทธิ์ หรือความสำคัญใด ๆ เลย ดิฉันไม่เคยทำอะไรได้ถูกต้องสักอย่าง ดิฉันเป็นคนไร้ความสามารถ ดิฉันคือผู้พ่ายแพ้ และดิฉันคือผู้ที่ไม่ทราบว่าหาคำพูดใด ๆ มาอธิบายให้คุณเข้าใจได้ว่าดิฉันรู้สึกอย่างไร คุณซิคะ คุณเป็นผู้มีพลังกำลังเป็นผู้มีความสามารถฉลาด หลักแหลม ไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ถูกต้องไปเสียทุกอย่าง คุณมีคำตอบให้กับปัญหาทุก ๆ ปัญหา และเป็นผู้นำชีวิตของดิฉันไว้ จะบีบบังคับจะคลายก็รอด เพราะฉะนั้นคุณสามารถพูดที่ทำร้ายดิฉันได้ ถึงอย่างไรคุณก็เป็นคนที่ และมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันไม่มี"

การที่บุคคลมีพฤติกรรมเช่นนี้ได้ เพราะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก (1-3 ขวบ) โดยที่ในขณะนั้น เด็กยังไร้ความสามารถและต้องพึ่งพาอาศัยผู้ใหญ่ให้เป็นผู้เลี้ยงดูอยู่ตลอดเวลา เด็กจะไม่กล้าขัดขืนผู้ใหญ่เลี้ยงดูคือบิดา, มารดา เพราะกลัวจะไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลรักใคร่ ในขณะที่เขายังช่วยตัวเองไม่ได้ โดยที่บิดา, มารดาไม่ได้สอนให้เขาช่วยตัวเองในขณะนั้นด้วย เด็กก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก มองตนเองไปในทางลบ เพื่อให้สบายใจ ที่จะรับ การช่วยเหลือของผู้อื่นทั้ง ๆ ที่เกิดความไม่พอใจเช่นกัน และในขณะเดียวกันก็คิดว่าเหนือกว่าตนเองทุก ๆ คน

¹ Carolyn Chambers Clark, Assertive Skills for Nurse, pp. 11-17.

"I am O.K., You are O.K." จัดไว้เป็นลักษณะของบุคคลที่มีศีลธรรม
ประจำใจ เคารพในความสามารถของตนเอง และผู้อื่น ในฐานะที่มีสิทธิ์เท่าเทียมกันโดย
คำนึงถึงการใช้เหตุผลประกอบในการตัดสินใจ ซึ่งแตกต่างกับบุคคลประเภทแรก และประ
เภทสุดท้ายที่มักใช้อารมณ์เป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจ มากกว่าที่จะใช้เหตุผล

บุคคลประเภทนี้ เป็นผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูในวัยเด็กอย่างที่มีเหตุผลจากบิดามารดา
และท่านทั้งสองยังสอนให้เขารู้จักช่วยตัวเอง และในขณะเดียวกันก็ให้เห็นคุณค่าและความ
สำคัญของบิดามารดากวญ เด็กก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไปในทางที่ว่า ฉันเป็นคนดี คุณก็เป็นคนดี
เรามาปรึกษากัน เพื่อช่วยหาทางตกลงร่วมกันจะดีกว่า ซึ่งเป็นลักษณะของบุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง

"I am O.K., You are not O.K." เป็นลักษณะของบุคคลที่ตรงข้ามกับบุคคล
ประเภทแรกคือ "I am not O.K., You are O.K." เพราะบุคคลประเภทนี้จะมีภาพพจน์
ต่อตนเองว่า "ฉันเป็นคนดี ฉันมีความสามารถพอที่จะช่วยตนเองได้ คุณขี้แย เป็นคนเลว
กษแต่ความเคียดแค้นรำคาญใจให้แก่ฉัน ถ้าไม่ยากให้ฉันเคียดแค้น คุณคงทำตามคำ
บงการของฉัน เพราะตามคำฟังคุณแล้ว คงไม่สามารถทำในสิ่งที่ถูกต้องได้"

บุคคลประเภทนี้มักได้รับการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ซึ่งเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ
จากบิดามารดา เช่นเมื่อเขาซุกซนตามธรรมชาติของเด็ก บิดามารดา จะลงโทษ ทบตีจน
ได้รับบาดเจ็บ ถูกดูค่า คุมขังให้อับอาย บิดามารดาใช้อารมณ์ในการเลี้ยงดูเด็ก จึงเป็น
เหตุให้เด็กต้องเป็นผู้พลอยโทษตนเอง เด็กจะพัฒนาความรู้สึกที่ว่า "ต้องเสียแฉลให้ตนเอง
จนกว่าจะหาย" ความเจ็บปวดเจ็บแค้นและอับอายที่ได้รับไว้ตลอดในช่วงชีวิตวัยเด็กจะคอย ๆ
เดือนหายไปพร้อม ๆ กันก็เกิดความรู้สึกที่ว่า ฉันสบายดี ถ้าพวกคุณจะปล่อยฉันไว้ตามคำฟัง
พวกคุณทำร้ายฉัน พวกคุณเป็นคนเลว จึงปล่อยฉันซึ่งเป็นคนดี และมีความสามารถที่จะลด
ความเจ็บปวดที่ตนเองได้รับให้หมดไปได้ จะดีกว่า และจากประสบการณ์ที่ว่า สิ่งทีเลวร้าย
ที่เกิดขึ้นแล้วก็อาจเกิดขึ้นอีกได้ ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้พวกเขาพยายามดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด
ของชีวิตมากขึ้น พวกเขาจะเริ่มต่อต้าน และพัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ที่หยาบคาย ก้าวร้าวและโหด
ร้าย ถึงแม้ว่า บางคนจะสามารถเรียนรู้ถึงวิธีการปิดบังความกักขะของตนไว้ได้เพื่อให้ดู
เหมือนเป็นคนสุภาพก็ตาม แต่ความเกลียดฝ่ายตรงข้ามก็ยังคงมีอยู่ พวกเขาจะเป็นผู้ที่ไม่มี
ความรู้สึกนึกชอบชีวิต จะเป็นผู้ที่มั่นใจตนเอง (อย่างผิด ๆ) ว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกต้องเสมอ
ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรก็ตาม แต่ความผิดทั้งหมดนั้นเป็นของผู้อื่นเสมอไป พวกเขามักจะ

หาบริวารมาสนับสนุน เพื่อเป็นการยกย่องเชิดชูเกียรติ และเอาใจพวกเขา ทั้ง ๆ ที่ทราบวบริวารเหล่านั้นไม่มีความจริงใจให้กับพวกเขาเลย ยิ่งพวกเขาได้รับการยกย่องเชิดชูมากขึ้นเท่าไร พวกเขาก็จะได้รับการดูถูกดูหมิ่นมากขึ้นเท่านั้น"¹

เปรียบเทียบพฤติกรรมไมกล้าแสดงออก พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้วิจัยได้นำวิธีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบของ ไคแอน พี.แบคแดชท์ (Diane P.Bakdash) บะแคเนียด เกอร์คาโน และยอร์จ เอฟเวอร์ดี (Daniel Girdano, George Everly) มาเสนอทั้งต่อไปนี้

ไคแอน พี.แบคแดชท์ ได้นำพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบนี้มาจาก หนังสือชื่อ "Your Perfect Right" ของ อาร์ บี อัลเบอร์ตี และเอ็ม แอล เอ็มมอลด์ (R.E. Alberti, and M.L.Emmons) ในหัวข้อที่ว่า กล้าแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง กับไหม? โดยได้ปรับปรุงบางอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบ ดังนำมาเสนอเป็นแผนภูมิที่ 2.3

แผนภูมิที่ 2.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมไมกล้าแสดงออก พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว

พฤติกรรมไมกล้าแสดงออก	พฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก	พฤติกรรมก้าวร้าว
หลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้น	เผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้น	โจมตีตัวบุคคลแทนที่จะเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้น
ยินยอมให้ผู้อื่นเรียกร้องความต้องการใดก็ตามใจชอบ	ให้ผู้อื่นทราบในสิ่งที่เขาคิดและรู้สึก และยังได้มาซึ่งความเคารพนับถือจากผู้อื่น	เอาเปรียบผู้อื่น ผู้อื่นกลัว และหลีกเลี่ยงที่จะคบหาสมาคมด้วย

¹ Thomas A. Harris, I'm O.K - You're O.K. (London:Harper & Row Company, 1976), pp. 42 - 53.

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก	พฤติกรรมกล้าแสดงออก ในการแสดงออก	พฤติกรรมที่ก้าวร้าว
ไม่ใช้สิทธิในความเป็นบุคคล ของตนเอง	อ้างถึงสิทธิส่วนบุคคลที่ เขามีอยู่	ยึดถือสิทธิของตนว่ายิ่งใหญ่ จะเหนือกว่าผู้อื่น ใ้ทั้งสิ้น
ปล่อยให้ผู้อื่นตัดสินใจและเลือก กิจกรรมต่าง ๆ ให้	ตัดสินใจและเลือกกิจ กรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง	ตัดสินใจและเลือกกิจ กรรมต่าง ๆ ให้ผู้อื่น
อาจกระทำคามหวังและ เป้าหมายต่าง ๆ	ตั้งเป้าหมายและทำงาน ให้บรรลุถึงเป้าหมายนั้น ๆ	ทำงานเพื่อให้บรรลุ ถึงเป้าหมาย
ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	มีความเชื่อมั่นในตนเอง	แสดงออกถึงการเรียกร้อง โดยไม่คำนึงถึงความ รู้สึกของผู้อื่น มีท่าทีไม่เป็น มิตรกับใคร ๆ มีพฤติกรรม ที่ให้的重要性和ความ ยิ่งใหญ่แก่ตนเองมาก เกินไป
พัฒนารูปแบบของการไม่ยอม รับตนเอง รู้สึกไม่กล้าพอที่ จะแสดงความคิดและความ รู้สึกของตนเอง ไม่สามารถ ที่จะประสบความสำเร็จตาม เป้าหมายที่ตั้งไว้	คิดและประพฤติปฏิบัติใน วิถีทางที่ถูกคองตามสิทธิ ของตนเองที่มีอยู่ สามา รติที่จะประสบความสำเร็จตาม เป้าหมายที่ ตั้งไว้บ่อย ๆ	ประพฤติปฏิบัติโดยการให้ คำพูด หรือท่าทีทางร่าง กายฉวนแสบแก่เป็นการ แสดงถึงสิทธิของตนเอง แต่ทรยศสิทธิของผู้อื่น ¹

¹ Diane P. Bakdash, "Becoming An Assertive Nurse". American Journal of Nursing 8 (October 1978): 1712.

เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรม กล้าแสดง และพฤติกรรมก้าวร้าว ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำ สเกลการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง ของแดเนียล เฮอร์ทาคาโนและ จอร์จ เอปเวอดี (Daniel Girdano, George Everly) มาสรุปให้เห็นถึงลักษณะของพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบอย่างสั้น ๆ แต่ใจความชัดเจนถึงรูปต่อไปนี้

รูปที่ 2.3 สเกล การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง¹

พฤติกรรม ไม่กล้าแสดงออก	พฤติกรรม กล้าแสดง ในการแสดง ออก	พฤติกรรม ก้าวร้าว
บุคคลประเภทนี้เป็นผู้	บุคคลประเภทนี้เป็นผู้...	บุคคลประเภทนี้เป็นผู้...
- ซื่อาย	- ความปกติเป็นผู้เปิดเผย	- มีที่ท่าไม่เป็นมิตร
- แยกตัวเอง	- ตระหนักถึงสิทธิและสิทธิพิเศษของคน และใช้สิทธิไปในทางสร้างสรรค์	- บกป้องสิทธิของคนด้วย
- ไม่สู้เต็มใจที่จะใช้สิทธิและสิทธิพิเศษของคน		ความรุนแรง แก่กระนั้น ก็ยังละเมิดหรือแย่งชิงสิทธิของผู้อื่นอีกด้วย
- ยับยั้งกิจกรรมทางสังคม	- ส่งเสริมกิจกรรมทางสังคม	- ทำอาชยกรรมทางสังคม

ผู้วิจัยต้องการสื่อความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมทั้งสามรูปแบบมากที่สุด จึงได้นำรูปการแสดงผลออกซึ่งพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมกล้าแสดง และพฤติกรรมก้าวร้าว ของสถานการณ์พยาบาลมาเสนอไว้ดังรูปที่ 2,3

¹Daniel Girdano, George Everly, Controlling Stress & Tension: A Holistic Approach. (Inc., Engle Wood Clifs., N.J.:Prentice Hall, 1979, p. 148.

รูปที่ 2.4 แสดงถึงพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมกล้าแสดง
และพฤติกรรมก้าวร้าว จากสถานการณ์การพยาบาล¹

¹ ปรับปรุงจาก การเป็นพยาบาลผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง โดย ไคแอนู
 ซี แบคแคช วารสารอเมริกันเกี่ยวกับการพยาบาล ตุลาคม 1978 หน้า 110-111.

จากรูปที่ 2.4 เป็นสถานการณ์ในการพยาบาล ขณะที่พยาบาลเป็นผู้ร่วมทางกับแพทย์ เพื่อไปตรวจเยี่ยมผู้ป่วย และพบว่าผู้ป่วยตกลงมาจากเตียง ซึ่งผู้ป่วยไม่ได้รับบาดเจ็บจากการตกเตียงเลย แพทย์พบกับพยาบาลว่า "คุณเดาราน้ำไม้นอนของคุณจึงไม่สามารถจัดการให้คุณสมศักดิ์ อยู่บนเตียงได้อย่างปลอดภัยเป็นครั้งที่สองแล้วนะ ที่คุณสมศักดิ์ตกเตียงในวันนี้"

รูปหมายเลข 1 เป็นปฏิกริยาโต้ตอบ ของพยาบาลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก:-
เออ เออ ...คะ คุณหมอนอน นอน นอน เสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น คุณทราบไหมคะว่า ผลที่จะเกิดขึ้นกับพวกเรา จะเป็นอย่างไรบ้าง (พยาบาลผู้นั้นก็ขอโทษ และให้เหตุผลอื่น ๆ ต่อไป)

รูปหมายเลข 2 เป็นปฏิกริยาโต้ตอบของพยาบาลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการแสดงออก:-
คุณไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ป่วยเคยตกเตียง คิดว่าจะหาสาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยตกเตียงครั้งนี้ด้วย เราไปพูดถึงเรื่องนี้ตอนที่ ที่ทำงานของพยาบาลก่อนที่คุณจะไปจากที่นี่ดีกว่าคะ....

รูปหมายเลข 3 เป็นปฏิกริยาโต้ตอบของพยาบาลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว:-
มันไม่ใช่ความผิดของคุณนะ มัน เป็นความผิดของคุณทั้งหมด คุณน่าจะเขียนสั่งไว้ว่า ให้ผู้มามีผู้ป่วยไว้กับเตียงเสียด้วย

ความเป็นมาของแบบสอบถามวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย (The College Self Expression Scale)

"แบบสอบถามวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย" นี้ วังพัทธ์ ภูพันธ์ศรีได้แปลและดัดแปลงมาจาก The College Self Expression Scale ของ John P. Galassi, Jams S. Delo, Merna D. Galassil และ Sheila Bastein เป็นภาษาไทยพร้อมทั้งดัดแปลงข้อความบางประการในบางข้อ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของคนไทย เช่น เปลี่ยนจากเงินดอลลาร์ เป็นเงินบาท เป็นต้น และได้ทำการทดสอบความตรงทางเนื้อหา (Content Validity) จากการแปล และดัดแปลงดังกล่าว และได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษา และจิตวิทยา 5 ท่าน คือ ดร.พรพรรณ ทรัพย์ประภา และ ดร.โสรัจ โปธิแก้ว จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดร.สุรพล เล็กสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กัลยา เล็กสกุล จากมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และ ดร.วัชร บุรณสิงห์ จากมหา

วิทยาลัยรามคำแหง ขอความที่แปลหรือตัดแปลงแล้ว แต่ละข้อกระทง มีลักษณะเด่นเดียวกับ
 ทัศนัยภาษาอังกฤษ และผลจากการตรวจสอบดังกล่าว วงพัทธ์ ภูพันธ์ศรี ก็ได้นำมาปรับ
 ปรุงบ้างบางประการ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

ส่วนในด้านการหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือนี้ วงพัทธ์ ภูพันธ์ศรี ได้นำแบบ
 สอบถามนี้ไปให้นิสิต คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 19
 คน นิสิตจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 24 คน รวมเป็น 43 คน ตอบ
 แบบสอบ แล้วนำข้อมูลมาหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest) โดยเว้นระยะ
 เวลาทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ห่างกันเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า แบบสอบวัด
 ความกล้าแสดงออก ระดับวิทยาลัย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

ลักษณะของแบบสอบถาม แบบสอบถามชุดนี้มีจำนวน 50 ข้อ แต่ละข้อ เป็นแบบ
 มาตราประเมินค่า (Rating Scale) ตาม Likert Scale Format ผู้ตอบจะตอบ
 คำถามว่า ในสถานการณ์ของแต่ละข้อ ผู้ตอบเคยปฏิบัติบ่อยครั้งเพียงใด และให้ขีดเครื่องหมาย
 หมายถึง ลงในช่องว่าง ดังตัวอย่าง

ข้อ 0 คุณรู้สึกลำบากใจในการที่จะขอร้องให้เพื่อนช่วยทำอะไรให้คุณ

ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	แทบไม่เคยเลย
	✓			

เกณฑ์ในการให้คะแนน ให้คะแนนตามเกณฑ์ของผู้ร่างแบบสอบถาม ดังนี้

ถ้าข้อความใด ที่ต้องการคำตอบว่า "ทุกครั้ง" ซึ่งหมายถึง การไม่กล้าแสดงพฤติกรรม
 ออกมา ข้อความนั้นจะมีคะแนนเป็น 0, 1, 2, 3, และ 4 จากสเกล ทุกครั้ง บ่อยครั้ง นาน ๆ
 ครั้ง และแทบจะไม่เคยเลย ตามลำดับ เช่น

ข้อ 1. คุณรู้สึกลำบากใจในการที่จะวอร์องให้เพื่อนช่วยทำบางสิ่งบางอย่าง
ใหญ่

	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	แทบจะไม่เคยเลย
การให้คะแนน	0	1	2	3	4

ถ้าขอความใจที่ตองการคำตอบว่า "ทุกครั้ง" ซึ่งจะหมายถึง การกล้าแสดงพฤติกรรมออกมา ขอความนั้นจะมีคะแนนเป็น 4, 3, 2, 1 และ 0 จากสเกลทุกครั้ง บ่อยครั้ง นาน ๆ ครั้ง และแทบจะไม่เคยเลย ตามลำดับ เช่น

ข้อ 2. เมื่อคุณพบว่าของที่ถูกรื้อมาฉีกราคา คุณจะนำของไปเปลี่ยน

	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	แทบจะไม่เคยเลย
การให้คะแนน	4	3	2	1	0

เมื่อให้คะแนนแต่ละข้อแล้ว นำคะแนนมารวมกัน เป็นคะแนนของผู้ตอบแต่ละคน ผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 98 แสดงว่ามีการแสดงออกในพฤติกรรมที่เหมาะสมน้อย ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 98 แสดงว่ามีการแสดงออกในพฤติกรรมที่เหมาะสมมาก¹

จากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมกล้าแสดงในการแสดงออก เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของบุคคล ทั้งด้านบวก และลบโดยใช้คำพูดและภาษาท่าทางให้สอดคล้องตองกัน นอกจากนี้ยังคำนึงถึงสิทธิ คุณค่า และความสำคัญของตนเอง และผู้อื่น ควบคู่กันไปกับการแสดงความตองการของพวกเขาด้วย และผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก จะเป็นผู้ที่สามารถเผชิญกับปัญหาได้เกือบทุกสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะ เป็นพฤติกรรมที่มีประโยชน์ต่อบุคคลทุก

¹ วังพัทตร์ ภูพันธ์ศรี, ผลของการศึกษาพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และบุคลิกของนักศึกษาหญิง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 88.

ระดับ นอกจากนี้ยังเสริมสร้าง ความเชื่อมั่น และคุณค่าของตนเองให้มากยิ่งขึ้น

สำหรับพยาบาลผู้ที่ต้องทำงานร่วมกับบุคลากรวิชาชีพอื่น ๆ ในฐานะของผู้รับผิดชอบต่อชีวิตของผู้ป่วย จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง และตระหนักถึงคุณค่าของตนเองเสียก่อน จึงจะสามารถตระหนักถึงคุณค่าของผู้อื่นได้อย่างแท้จริง พฤติกรรมกล้าแสดง เหนือ นั้น จะช่วยให้พยาบาลมีความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของตนเอง และเป็นพฤติกรรมที่สามารถจะจรรโลงวิชาชีพของพยาบาลไว้ได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกล้าแสดง ของพยาบาลหรือนักศึกษาพยาบาล โดยทรงนั้นยังไม่ปรากฏ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกล้าแสดงของนักศึกษา บุคลากรวิชาชีพอื่น ๆ และประชาชนทั่วไป เหาที่รวบรวมได้มาเสนอไว้ดังต่อไปนี้

ละอีย์ศ ชูประยูร และคณะ ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในผู้ร่วมทีมจิตเวช โดยนำเครื่องมือ The Assertion Inventory ของ อิลลีน ที แกมบริล และ เซอร์ล เอ. ริชเช มาใช้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาว่าในคนไทยนั้น มีปัญหาความไม่กล้าแสดงออกมากน้อยเพียงใด สภาพสังคม วัฒนธรรมมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ และความแตกต่างในเรื่องเพศน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกด้วย ประชากรประกอบด้วย จิตแพทย์ชาย 24 คน หญิง 14 คน นักจิตวิทยาชาย 12 คน หญิง 38 คน และนักสังคมสงเคราะห์หญิง 18 คน ผลที่ได้จากการศึกษาปรากฏว่า จิตแพทย์หญิง มีความเป็นไปไ้ของพฤติกรรมมากกว่าจิตแพทย์ชาย แต่ต่ำกว่าในระดับของความไม่สบายใจ นักจิตวิทยาชายมีระดับของความเป็นไปไ้ของพฤติกรรมมากกว่าหญิง แม้ระดับความไม่สบายใจต่ำกว่า และผลโดยส่วนรวมพบว่า จิตแพทย์มีระดับความไม่สบายใจต่ำกว่ากลุ่มอื่น และมีความเป็นไปไ้ของพฤติกรรมใกล้เคียงกับนักจิตวิทยา ส่วนกลุ่มนักสังคมสงเคราะห์ มีระดับความไม่สบายใจสูงกว่ากลุ่มอื่น แต่มีความเป็นไปไ้ของพฤติกรรมต่ำกว่า ถือไม่ถนยจะกระทำพฤติกรรมนั้น¹

¹ละอีย์ศ ชูประยูร และคณะ, "การศึกษา Assertive Behavior" ในผู้ร่วมทีมจิตเวช, วารสารจิตวิทยาคลินิก. 9 (เมษายน 2521): 7 - 19.

สุจิตรา พรหมนราธิป ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครู วาจะนิมามากหรือน้อยเพียงใด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิทยาลัยครูชาย 200 คน หญิง 240 คน รวม 440 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 ปีการศึกษา 2521 โดยสุ่มจากวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร 3 แห่ง และต่างจังหวัด 3 แห่ง โดยตั้งสมมุติฐานว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด
2. นักศึกษาวิทยาลัยครูชาย มีพฤติกรรมการกล่าวแสดงออก สูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูหญิง

ผลของการวิจัย คือ

1. นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด
2. นักศึกษาวิทยาลัยครูชาย มีพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกไม่ต่างจากนักศึกษาวิทยาลัยครูหญิง และ
3. นักศึกษาวิทยาลัยครูที่มีพฤติกรรมการกล่าวแสดงออก มีเพียงร้อยละ 25 เท่านั้น นอกจากนั้นไม่มีพฤติกรรมไม่กล่าวแสดงออก...¹

วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี ได้ทำการศึกษามโนคติของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง โดยจัดเลือกกลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2522 จำนวน 194 คน มีอายุระหว่าง 17-24 ปี โดยมีสมมุติฐานว่า

¹สุจิตรา พรหมนราธิป, "การศึกษาพฤติกรรมการกล่าวแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 64-65.

1. นักศึกษาหญิงที่ได้รับการฝึกจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านการแสดงออกที่เหมาะสมและเปลี่ยนไ้มากกว่านักศึกษาหญิงที่ไม่ได้รับการฝึก
2. นักศึกษาหญิงที่ได้รับการฝึก จะเปลี่ยนบุคลิกภาพจากแบบเก็บตัวเป็นแบบแสดงตัวมากขึ้น และมากกว่านักศึกษาหญิงที่ไม่ได้รับการฝึก
3. นักศึกษาหญิงที่ได้รับการฝึกจะเปลี่ยนบุคลิกภาพจากไม่ตรีสัมพันธ์สูงเป็นการมีไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำ และเปลี่ยนไ้มากกว่านักศึกษาหญิงที่ไม่ได้รับการฝึก

ผู้วิจัยได้ใช้ "แบบสอบวัดความกล้าแสดงออกระดับมัธยมศึกษา" ซึ่งเป็นแบบสอบชุดหนึ่งจากจำนวนแบบสอบ 3 ชุดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก มีผลต่อการเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษานหญิงทุกข้อ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01¹

การวิจัยของต่างประเทศ

เจมส์ จี ฮอลแลนด์ สเวิร์ท และแคทลีน อีวอลล์ (James G. Holland Sworth Jr. and Kathleen E. Wall) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความกล้าแสดงออกของเพศชาย และเพศหญิง โดยใช้ประชากรทั้งหมด 702 คน เป็นชาย 294 คน เป็นหญิง 408 คน ผลปรากฏว่า เพศชายกล้าแสดงออกมากกว่าเพศหญิง โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนายจ้าง และผู้ดูแล รวมทั้งการเริ่มต้น เพื่อให้มีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม²

โทมัส โมเรียตี้ (Thomas Moriaity) ได้ทำการศึกษาระดับพฤติกรรมของผู้มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ในกลุ่มของผู้ถูกทดลอง (ผู้ซึ่งไม่ทราบว่าพวกเขากำลังถูกสังเกตพฤติกรรมอยู่) ผลปรากฏว่านักศึกษามหาวิทยาลัยมีความยากลำบากใจที่จะกล่าวขอโทษ

¹ซงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี, "ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และบุคลิกภาพของนักศึกษานหญิง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 118.

²James G. Hollandsworth, Jr., and Kathleen E.Wall, "Sexdifferenees in Assertive Behavior:An Expirical Investigation," Journal of Counseling Psychology, 24 (1977) 211-222.

เพื่อน ๆ ปกติวิทยุ เพราะเสียงรบกวนในขณะที่กำลังทำงานสำคัญ ๆ และงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความจำ นักศึกษามหาวิทยาลัยร้อยละ 80 ไม่พูดเรื่องเสียงดังกับผู้อื่นเป็นต้นเสียง พวกเขาจะอดทนกับสิ่งรบกวนเหล่านี้เสมอ ๆ ร้อยละ 50 เป็นผู้ที่มีการปฏิบัติโดยขอโทษทำเสียงดังลงเสียงลง แต่เมื่อไม่ได้ผลก็ไม่กระทำอีกเป็นครั้งที่สอง และมีนักศึกษาเพียงร้อยละ 5 เท่านั้นที่บอกให้เพื่อนลดเสียงดังใคร่เป็นครั้งที่สอง และประสบความสำเร็จโดยที่เพื่อนยอมกระทำตาม และร้อยละ 80 หรือมากกว่าร้อยละ 80 ของประชากรที่เขาศึกษาไม่สามารถพูดแม้กระทั่งคำเดียว เพื่อรักษาสิทธิส่วนบุคคลไว้ หรือเพื่อความถูกต้องของทนายความ และ โมเรียริที่ สรุปว่า การที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนี้ว่าเป็น "บุคคลที่ยอมเป็นเหยื่อของความไม่กล้าแสดงออกด้วยความเต็มใจ (Nation of Wiling Victim)" ¹ จากกลุ่มทดลองพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวนน้อยมากที่มีพฤติกรรม

กล้าแสดง
เบตตี เอช. แฮม และ แดกมาร์ บรอดท์ (Betty H. Hamm, Dagmar Brodt) พบว่า พยาบาลผู้ทำงานด้านฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำผิดความผิดร้ายแรงของประสมกับความยากลำบากในเรื่องการสอน และให้คำปรึกษาแก่พวกเขา เพื่อให้พวกเขามีการตัดสินใจอย่างฉลาดในการแก้ปัญหา เมื่อมีสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลเกิดความขัดแย้งขึ้น แฮม และ บรอดท์ ได้ทำการศึกษาเรื่อง เกมสัทชื่อว่า "กัท (GUTS)" ชื่อเต็มว่า Growing Up Through Selectivity โดยมีจุดประสงค์ที่จะใช้เกมสั้นไปใช้ในการสอนเด็กเกเรวัยรุน อายุ 15 - 17 ปีที่ถูกกักขังเพื่อให้เป็นผู้ที่มีทักษะในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกล้าแสดง และสามารถนำไปใช้ในการต่อสู้กับสถานการณ์ของแต่ละคนเมื่อกลับไปอยู่บ้าน การศึกษาครั้งนี้ได้นำเกมที่เรียกว่า "กัท" ไปให้ชายเด็กเกเรอายุ 15 - 17 ปี ที่ถูกกักขังอยู่ที่ศูนย์พัฒนาเยาวชน รวมทั้งหมด 240 คน ได้เล่น โดยมีผู้ร่วมเล่นครั้งละ 2 - 6 คน และมีผู้แนะนำที่มีความรู้เรื่องการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดง ในการแสดงออก 1 คน เป็นเวลา 1 ปีเต็ม ซึ่งในขณะที่เด็ก ๆ ที่เล่นเกมสออยู่นั้น จะต้องมีผู้อื่นเขารวมเล่นด้วย ปรากฏว่าตลอดปีมีนักศึกษายาบาลจำนวน 15 คน และเจ้าหน้าที่ของศูนย์พัฒนาเยาวชนอีก 5 คน วิธีเล่นเกมสั้นก็คือ ให้ผู้ร่วมเล่นเกมสอได้พูดในสิ่งที่ชอบพร้อม

¹ Robert Bolton, People Skills, How to Assert Yourself, Listen to Others, and Resolve Conflicts, p. 124.

ทั้งแสดงเหตุผลที่ทำให้ชอบในสิ่งที่เขาพูด โดยที่จะมีผู้แนะนำคอยสอน โดยการสอดแทรก ประสิทธิภาพในชีวิตจริง ๆ ที่ใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งหัดให้เด็ก ใ้ทดลองแสดงตามประสิทธิภาพที่ถูกของผู้แนะนำได้เตรียมมาให้ การเล่นเกมสนใช้เวลา ประมาณ 1 ชั่วโมงเต็ม

หลังจากการเล่นเกมส์แต่ละครั้ง ก็ได้ให้ผู้ร่วมเล่นเกมส์ (นักศึกษาพยาบาล และบุคลากรประจำศูนย์ฯ) ได้ตอบแบบสอบถาม จากผลของการรวบรวมคะแนนจากแบบ สอบถามปรากฏว่า นักศึกษาพยาบาลจำนวน 15 คน และบุคลากรประจำศูนย์ฯ จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นต่อ "กัท" ดังนี้

1. "กัท" สามารถนำไปใช้ในการสอนเด็กชาย เกเรวัยรุ่น ให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรม กล้าแสดงในการแสดงออกมากยิ่งขึ้นได้
2. ใช้เวลาในการเล่น (สอน) เพียง 1 ชั่วโมง และ
3. เกมสน ทำให้ทั้งผู้ฝึก และผู้ถูกฝึกเกิดความสนุกสนานในการเล่นด้วย¹

จากวรรณคดีและกรณีวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้คร่าว ๆ ว่า ผู้หญิงเป็น ผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดง น้อยกว่าผู้ชาย แต่ก็สามารถที่จะฝึกผู้ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง แสดงออกให้มากขึ้น ด้วยวิธีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม และการใช้เกมส์ที่เรียกว่า "กัท" แต่ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพบุคคลด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมกล้าแสดงออกตามการรับรู้ของ นักศึกษาพยาบาล" เพื่อหาข้อเท็จจริงว่า นักศึกษาพยาบาลที่ส่วนมากเป็นผู้หญิง จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมากหรือน้อย โดยใช้ "แบบสอบถามวัดความกล้าระดับวิทยาลัย" ของ วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

¹ Betty H. Hamm and Dagmar Brodt, "Guts: Teaching Assertiveness Skills by Simulation and Gaming," Nursing Research 31 (July-August 1982): 246-247.